

Hatice Meryem

Bir Kadını Öldürmeye Nereden Başlamalı?

iletişim

HATİCE MERYEM Kasım 1968'de İstanbul'da doğdu. İktisat mezunu. 1991-1994 yılları arasında bir bankada memur olarak çalıştı. Daha sonra mesleğini bırakıp Londra'ya gitti. Orada temizlikçilik, çocuk bakıcılığı, ütücülük, gazete dağıtıcılığı, barmenlik gibi ayak işlerinde çalıştı. Kültür sanat dergileri *Öküz* ve *Hayvan*'da editörlük yaptı. Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri Yarışması'nda öykü dalında dikkate değer bulundu. 2000'de *Sıftah* adlı ilk kitabı yayımlandı. *Sinek Kadar Kocam Olsun Başımda Bulunsun* adlı kitabı 2002'de yayımlanan Meryem'in bu eseri aynı adla Ankara Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelendi. Dizilerde senaryo yazarlığı yaptı. *Varlık* dergisinde genç öykücülerin oykülerini değerlendirdi. Halen aynı derginin öykü jürisinde yer almaktadır. 2008'de *İnsan Kısım Kısım Yer Damar Damar*, 2010'da *Aklımdaki Yılan*, 2013'te *Beyefendi*, 2019'da ise *Yetim* adlı kitapları İletişim Yayınları'nca yayımlanan yazarın kitapları Bulgarca, Romence, Macarca ve Almanca dillerine çevrildi. Halen senaryo yazarlığı yapmaktadır.

İletişim Yayınları 2837 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 493
ISBN-13: 978-975-05-2756-2
© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2019, İstanbul
2. Baskı 2020, İstanbul

EDİTÖR Tanıl Bora
YAYINA HAZIRLAYAN Emre Bayın
KAPAK ve İLLÜSTRASYONLAR Seda Mit
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Celal Galip

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul
Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HATİCE MERYEM

Bir Kadını Öldürmeye Nereden Başlamalı?

iletişim

İÇINDEKILER

De ki yeşil bir eşofmandan 7

De ki bir telefon mesajından 15

De ki bir üçlü prizden 23

De ki kış ortasında aklına düşen tek başına bir tatil fikrinden 29

De ki dayılık müessesesinden 35

De ki bir savaştan 41

Diyelim bir mutluluk anından 47

De ki bir otobüs biletinden 55

Diyelim paslanmaz çelik bir duş başlığından... 59

De ki kalem kâğıttan 71

Yarın Bir Kadını Öldüreceklere Tavsiyeler 75

Ben bu kitabı ne için yazdım? 79

De ki yeşil bir eşofmandan

De ki sen eni boyu en fazla iki metrelik çul çaputtan mamul bu kumaş parçası için adeta can verecek haldeydin. Dokumasından dikişine, lastiğinden ipine, bayılıyordun her şeyine. Ama en çok rengine. Petrol yeşili mi, ördek başı mı ne, işte öyle bir şey, hani güneşli havalarda yanar döner görünür insanın gözüne. Hele iki yanındaki sarı şeritlere! Bel lastiğinden aşağıya doğru yol yol akan, sonra şahlanıp yoldan çıkan ve uzanıp boynuna dolanan bu sarı şeritler seni adeta soluksuz bırakıyordu. Bilhassa bu anlarda mazallah aklın yitirecek gibi oluyor, ona dokunabilmenin, ona sürtünüvermenin küçücük bir imkân ya da ihtimaliyle kıvranıp duruyordun. Ne zamandır? Son bir aydır.

Pazarcıydın. Karın öleli bir yılı geçmişti. Oğlunun evinde kalıyor, haftanın iki günü pazarda tezgah açıyor, sebzeyi meyveyi sergileyip satıyor, bu sayede cebine sırtını dik tutacak kadar, hiç değilse oğlundan harçlık istemeyecek kadar bir para giriyor, sair günlerde bir mecburiyetin yoksa evden dışarı adımını atmıyordun. Atmak istemiyordun. Bazen oğlun ya da gelinin soruyordu, baba kahveye gitsen, yaşıtla-

rınla sohbet muhabbet edersin hı? Hayır istemiyordun. Hep onun yanında, hep onun yakınında olmayı istiyordun da ondan. Aklına fikrine zaptolamıyordun.

Bazen salonda kanepeye uzanıp onu seyrediyor, gündüz düşlerine kapılıyordun. Bazen onu gelininin o hantal ve senin hiç ilgini çekmeyen gövdesinden çekip çıkarmayı, onu sarıp sarmalamayı, her santimetrekaresine yüz sürmeyi, hatta yüzünü apış arasına yapıştırmayı hayal ediyordun. Düpedüz âşıktın.

Ona.

Eşofmana.

İnsan hiç bir eşofmana âşık olur mu?

Olmuştu işte. Aklın almıyordu senin de. Zaten neyi alıyordu ki? Durmadan oyunlar oynuyordu sana.

Misal tek taraflı değildi bu aşk sana göre. O da kendisini beğendirmeye çalışıyor, gün boyu odalar arasında geziniyor, eğilip bükülüyor, akordiyon misali açılıp kapanıyor ve tüm bunları yaparken eylemlerine hafif bir mahcubiyet eşlik ediyordu. En çok da bu yüzden âşıktın ya ona.

Asla bir iç çamaşırı kadar teşhirci olmayışına. Asla bir pantolon kadar resmi ve ilgiye muhtaç olmayışına. Kanaatkar olup ütü istemeyişine. Bir askıya bile ihtiyaç duymayışına. Teki veya çifti birden kaybolan çoraplara hiç benzemeyişine.

İki paçası ağından birbirine bitişik, hep yanyana yaşamaktan memnun tek yumurta ikizi gibi disiplinli fakat buna rağmen her zaman bir parça esnek, neşeli, rahat bir havası oluşuna. Tapıyordun ona tapıyordun. Her kıvrımında bir mana bir işaret görüyordun. Bazen sana cilve, sana işve, sana naz yaptığını düşünüyor, eh ister istemez gün ortasında arzun kabarıyor, koşuyordun odana.

Odana. İnine. Belini ağrıtan sünger yatağa oturup onu düşünüyordun. Onun çalışkanlığını, becerikliliğini, tüm gün işe güce koşturduğunu, mutfakta bulaşık, banyoda çamaşır

yıkadığını, eğilip küvet ovduğunu, duvarları sildiğini. Kendine kızıyordun sonra. Odana bakıyordun. Bir penceren bile yoktu. Kapı arkasında dürülüp bükülmüş bir halı, çirkin hortumuyla bir elektrik süpürgesi, üst üste birkaç kova. Göz önünde olması istenmeyen veya kullanılmayan eşyaların doluşturulduğu bu odada sen de bu eşyalardan biriydin işte!

Neyse ki akşamları şenlik bayramdı sana. Akşamları iple çekiyordun. Gelinin televizyon karşısına kurulup dizi mizi seyreder, çekirdek mekirdek çitlerken sen de tam karşısındaki kanapeye hafifçe kaykılıp uzanıyor, sanki için geçmiş de uyuyakalmışsın gibi gözlerini yumuyor ve başlıyordun kirpiklerinin arasından seyretmeye.

Onu. Yeşil zehrini yüreğine salanı.

Onu. Sarı şeritlerini ciğerine ok ok saplayanı.

O da sana göz kırpıyordu ara ara. Her kıpırdayışında o zamana kadar hiç göstermediği bazı karanlık bölgelerini aralıyıp gösteriyordu. Karşılıklı bakışmalar devam ederken sesleniyordu biri.

"Baba kalk, yatağına git!"

Gelinin, oğlun ya da torunun.

Sıkkın, küskün kalkıp gidiyordun odana. İnine.

Sevmediğin huyları da vardı. Gün ortası banyo adeti başta. Rahatsız ediyordu bu seni. Köpüklü sularla kırklana kırklana yıkanması, ön bahçedeki ipe serilip rüzgârda salınması. Cam önüne oturup elini çenene yaslayıp onu seyrediyordun. Kuruyuşu bile bir başka güzeldi. Onunla kurumak istiyordun. Birden çamurlu bir top gelip ona çarpınca amına kodumun çocukları diyerek evden fırlıyor, gelinin baba sakin olur musun deyince kendine geliyordun. Aksi takdirde çocuklardan birininin kulağını yakalayıp koparman işten değildi.

Kirli sepetine değersiz bir nesneymişçesine fırlatılıp atıldığını gördüğün an yüreğin ortasından çatlayacak oldu. Tak etti canına. Onun yeri kirli sepeti değildi. Olamazdı. O ter-

temizdi. Gelininin hantal vücudundan başka kimsenin eli değmemişti. Buna bir son vermeliydin.

Gece usulca süzülüp çıktın odandan. Etrafı kolaçan ederek tabii. Kirli sepetinin yanına gelince durup soluklandın, yaşlı başlı adamdın, heyecan seni yormuştu, neyse ki herkes uyuyordu. Uzanıp sepetin kapağını açtın. Elini içine daldırıp karıştırmaya başladın. Pamuklular, sentetikler, çoraplar, naylonlar... Parmakların onun jarse dokusuna değdiği an tutuştu. Derhal çekip çıkardın. Göğsüne bastırıp ihtiyatlı adımlarla odana koştun.

Onu o dakika elde etmeye kalkışacağını, ona çılgınca sarılacağını sananlar yanılır. Dokunmaya kıyamadın. Kıymetlindi. Misafirindi. Onu rahat ettirmek istedin. Yatağının geniş kısmını ona verdin. Güzelce serip uzattın, büzgülü bel kısmını yastığa yerleştirdin, sen de yanına uzanıp başını kasıklarının üstüne bıraktın. Ona duygularını açtın. Beraber olursanız tüm güçlüklerin üstesinden gelebileceğinizi, yeni bir hayata birlikte yelken açabileceğinizi söyledin. Misliyle mukabele etti hislerine. Birbirinizin helali oldunuz ve sarılıp uyudunuz.

Sabah ezanıyla elin apış aranda uyandın. Hiç olmadığın kadar mutluydun. Pazara gitmen gerekiyordu, aksi halde akşamdan yüklediğin zerzevat çürürdü. Onu hiç incitmeden adeta törensel bir saygıyla katlayıp dürülü halının üstüne bıraktın. Öylesine mutlu hissediyordun ki kendini tutamayıp sevinçle bundan sonra hiç ayrılmayacağınızı bile söyledin. Eşofmana.

Güne bir delikanlı çevikliğiyle başladın. Gün boyu sebzeyi meyveyi müşteriye bedava dağıtmak geldi içinden. Her zaman musallat olan dilenciyi bile yemledin. "Tarkan bile burdan aldı, elli lira borcu kaldı!" diye bağırdın. Sen ki bir kere bile çığırtanlık yapmamıştın. Düşündün. Hep aşktan dedin. Hep mutluluktan. Öyle ya artık istediğin saat, istediğin yer-

de onunla olabilecektin. Şu an odandaydı. Seni bekliyordu. Sana bundan büyük saadet düşünülebilir miydi?

Eve dönerken kazandıklarını onun ceplerinde biriktirmeye karar verdin. Onun tutumlu biri olduğuna emindin. Kısa zamanda küçük bir ev açacak, onunla beraber yaşayıp gidecektin.

Eğer gelinin tam da o gün bahar temizliğine kalkışmamış olsaydı! Eğer yatağı yorganı güneşlendirmek için balkona kapı önüne atmamış olsaydı!

Haliyle onu bıraktığın yerde bulamadın. Tutup soramadın da.

Akşam sofrasına otururken gelinin sordu.

"Baba benim eşofmanım senin odanda ne arıyor?"

Sinirlendin. Şirret şey. "Ne bileyim ben! Kendin koymuşsundur!" deyip bir afra bir tafra evden çıktın. Yavuz hırsızlık ettin ki üstüne gelemesin. Gelini taktığın yoktu. Zaten onu tam da yeni bulmuşken kaybetmenin acısı sarmıştı yüreğini. Zaten ona sahip çıkamayışının ezikliği çökmüştü üstüne. Handiyse erkekliğini sorguladın. Onu o sabah bir torbaya koyup yanında pazara götürmeyi akıl edemediğin için bin pişmandın. Saadetinin tek gecelik oluşuna inanamadın, isyan ettin. Sen bundan sonra onsuz ne yapacaktın. Sen onsuz yaşayamaz, nefes alamaz, ölürdün. "Pardon," dedin yolda çarptığın birine.

"Pardon çıkalı eşekler çoğaldı!" dedi o.

Üstüne yürüyesin, tokat içinde bırakıp öldüresin geldi, yapmadın.

Felaketler üst üste gelir ya, aynı gece korkunç bir şey daha yaşadın. Eve döndüğünde onu oğlunun kıçında gördün. Nabzın deli gibi yükselirken oğlun gevşek gevşek gülerek açıkladı. Kendi eşofmanını bulamamış da, banyoyu boyayacakmış da, eline karısının eşofmanı gelmiş de... Gerisini duymadın, duymak istemedin. Onu oğlunla düşündün. Miden ağzına geldi.

Ertesi sabah yine kirli sepetindeydi. Bu defa üzülmedin. Hak ettiği yerdeydi. Yani tamam onun bir suçu yoktu ve maalesef henüz iradesini ifadeden yoksundu ama hiç değilse dikişlerinden patlayamaz, ağından ortasından yırtılamaz, bir şekilde direnemez miydi? Belki de hoşuna gitmişti. Neden olmasın, oğlun gençti, sen yaşlı.

Araya mesafe koydun. Bağrına taş basıp onu unutmaya karar verdin. Ahlaken tersti. Onu unutmalıydın. Zor da olsa üstesinden gelmek üzereydin ki bir akşam karanlığında çıkıp geldi pazara. Sen tezgâhı topluyordun. Kalan kıvırcıklar kasaya, çürük marullar çöpe. Ona hayranlıkla baktın. Serpilmişti görmeyeli. Kanlanıp canlanmıştı. Rengi, ampüllerin solgun ışığı altında bile parlamaktan geri durmuyordu. Kasığında bir kıvrım oluşmuştu. Arka taraftaki dokumanın gerginliği göz kamaştırıcıydı. Yeterince değerlendiremediğine hayıflandın.

Tezgâhı toplamana yardım edeyim mi, deyince şaşaladın. Sana işve, sana cilve yaptığını düşündün. Gözünde tam bir kahpeydi. Oğlunu baştan çıkarmış olmalıydı. Kim bilir neler yapmıştı. Yumuşaklığını, kayganlığını tıpkı sana sunduğu gibi ona da...

Kabul etmedin, ben hallederim dedin ama o söz dinlemeyip hamaratça işe girişti. Tezgahta kalan son birkaç kilo biberle kabağı topladı, kasaya doldurdu ve kamyonun arkasına taşıdı. Sen taburede oturmuş onu seyrediyordun. Tentenin iplerini çözerken dönüp sordu.

"Neyin var, hasta mısın, istersen geç arabaya, ben de gelirim şimdi."

Sinirlendin sen. Duyarsızlığına. Aranızda yaşananları unutmuş gibi konuşmasına. Geçtin şoför mahalline.

Az sonra gelip yan koltuğa oturdu.

Eve dönüş yolundasınız şimdi.

Neden, dedin, neden yaptın bunu?

Şaşkın gözlerle baktı. Ne yapmıştı ki?

Sinir katsayın yükseldi senin. Bak dedin, konuşmamız lazım.

Saptın ormanlık yola.

"Baba ne oluyor, niye geldik buraya?!" dedi gelinin.

Köyden telli duvaklı oğluna aldığın kızdı. Hantaldı man-

taldı ama yediğin yemeği yapan, çamaşırını yıkayan, torunlarının anası, oğlunun sevdiğiydi.

"Sus!" dedin. Arabayı kenara çektin. Ona neden oğlunla olduğunu sordun. Zorla mı sahip oldu sana dedin. Genç olduğu için mi onu tercih ettin bile dedin.

"Baba dur yapma! Torunlarının hakkı için yapma!"

Seni itti. Kaçtı. Koşup yakaladın. Direndi. Sana vurmaya kalktı. Bastın tokadı. Elin direkt beline uzandı. İpi geliverdi eline. Var kuvvetinle çektin. Yağlı bir ilmek gibi, yılan gibi kayıp geliverdi hepsi. Bir metre uzunluğunda var yoktu. Naylon ipten örülü, çapı üç beş milimdi.

Başka türlü zapt edilecek gibi değildi. Doladın boynuna. Sıktın ha sıktın.

Gökte ay tabak gibi parlıyordu. Etrafta kimseler yoktu. Buralar hep böyle olurdu. Kışın domuz, yazın çekirge basardı. Civar köylüler odun kesmenin dışında hiç uğramazdı. Yine de işi şansa bırakmasan iyi olacaktı.

Arabanın arkasından küreği kaptın. Ormanın içlerine gitmeye lüzum görmedin. Hemen oracığa fazlaca derin olmayan bir çukur kazdın. Üzgündün. Onun o kaygan dokumasının soğuk toprağa değeceğini düşündün. Etraftan çalı çırpı toplayıp salladın çukura. Onu gömdün. Dokumasıyla, dikişiyle, lastiğiyle, ipiyle, seni nefessiz bırakan sarı şeritleri ve diğer bayıldığın her şeyiyle.

De ki bir telefon mesajından

De ki sen o gün oturma odasındaydın. Orada oturduğun için mi adı oturma odasıydı oranın yoksa adı oturma odası olduğu için mi sen orada oturuyordun, bilmiyordun. Sadece kafan bozuk, şalterlerin atık, onu biliyordun. Çekmiştin dizini karnına, dikmiştin gözünü fanı haldır haldır çalışan bilgisayarın ekranına bakıyor, lakin hiçbir şey göremiyordun. Gözün ayrılmıştı sanki senden. Arka taraftaki banyoya gitmişti ve neler görüyordu neler.

Metalimsi teniyle anadan üryan genç bir kadın. Duşakabinin içinde. Son zamanların moda bir şarkısını dolamış diline, duş jelini bol bol döktüğü lifi köpür de köpür köpürdetiyor, her yanına sürüyordu. Çok gayretli görünüyordu. Eğilip bacaklarını, bileklerini ovaladıkça ovalıyor, sırtının en uzak bölgelerine yetişmeye çalışıyor, şampuanlı saçlarını tırmalıyor ve kısa bir süre sonra beyaz köpükten bir giysiyle kaplanıyordu. Tam kovadan bir maşrapa su almak için eğildiğinde içeriye tahrip gücü yüksek bir bomba düşüyor, ortalık kan revan, savaş yerine dönüyordu. Kadın bağırıyordu.

"İmdat, kurtarın beni!"

Alevlerlerle kaplanıyordu her yan. Kapı sert bir tekmeyle açılıyor, yüzü bereli komandolar içeri giriyor, ta ta ta ta çaprazdan tarıyorlardı banyoyu. Maşrapa bir yana, kova bir yana savruluyorken az önce şarkı söyleyen ve kendini okşayan kadın da kanlar ve köpükler arasında kaybolup gidiyordu.

Gördüğü bu manzarayla kahroluyordu gözün. Hemen oradan uzaklaşıp bilgisayar ekranına kilitleniyordu yine.

Derken sesler tırmalamaya başladı kulağını. Aman da şakır şukur, aman da şor foş. Kırklanıyor, döküldükçe suyu dökünüyordu kadın. Kaynar suyla yıkanmayı sevdiğini ama bunun cildini erken yaşlandıracağından korkutuğunu söylemişti bir keresinde. Cildinin erken yaşlanmasını istemiyordu anlamıştın.

Şlapşofffff!!!

Suyun betona çarpma sesi bu. Kadının kovanın dibindeki suyu kaldırıp kafasından aşağı boşalttığını anlıyorsun. Tilt oluyorsun.

Gıırrrçççç.

Banyo kapısının açılma sesi bu. Ne zamandır yağlamanı söylüyor ama unutuyorsun.

Şlıp şlıp şlıp şlıp.

Bu da sürüdüğü terliklerinin sesi.

"Benim jiletimi mi kullanıyorsun sen?"

Bu onun sinirli sesi. Sen de sinirlisin. Sessiz kalıyorsun. Ya sabır.

"Kime diyorum Can?"

Mecburen dönüp arkana bakıyorsun. Kapının eşiğinde durup dikiliyor. Pembiş yanaklarıyla, ışıl ışıl gözleriyle, bornozuyla ve kafasına her defasında aynı ustalıkla doladığına şaşıp kaldığın o uçuk pembe havlusuyla! İnsanın içini acıtacak kadar güzel. Ya o ayağındaki pofuduk terlikler? Ona bakarken için titriyor. Kim görse âşık olur! Sen? Sen zaten kalubeladan beri âşıksın ona! Koşup sarılıp öpesin geliyor için-

den. Yapamıyorsun. Kafanı çevirip bilgisayar ekranına bakıyorsun yine. Ne işin olur onun jiletiyle.

Terliklerini sürüye sürüye geliyor yanına. Hep böyle yapar. Sürür terliklerini. Sırf onun yüzünden sürüyen terlik sesini seviyorsun. Onu ve onun sevdiği her şeyi seviyorsun. Varlığın onun varlığıyla ancak bir anlam kazanabiliyor. Onsuz bir hiçsin. Buna kalben inanıyorsun.

"Bana bak!"

Kıpırdamıyorsun.

Bağırıyor. Kalubeladan kalma bir öfkeyle bağırıyor ama. Varlığın sanki mani oluyor onun istediği birtakım şeylere, sesinde seziyorsun.

"İkimizden başka kimse yok bu evde! Kullandıysan kullandım de! Bak yalan söyleme bana! Yalan çok kötü bir şey!"

Dayanamıyorsun artık sen de. Gözünü yumup ağzını açıyorsun.

"Yalan konusunda bana ders verene de bak! Asıl sen yalan söyleme! Yıldız'la aveme'ye gidecekmiş! Kimi kandırıyorsun! İki saattir şakır şukur şor foş arkadaşın için mi yıkanıyorsun? Ne haltlar yediğini bilmiyor muyum ben! Herkes biliyor! Patronun bedava orospusu olduğunu, adamın seni oraya çalışmak için değil sikini yalatmak için işe aldığını..."

Yok bunları söylemiyorsun. Söylenmiyor bazı şeyler.

Basit bir iş için uğramıştın benzinliğe. İkametgâh senedi mi ne lazımdı sana. Okuldan mı istemişlerdi ne. İş çıkışı muhtarlığa uğrayıp almasını isteyecektin. Doğru market bölümüne girmiş, onu görememiştin. Tezgah arkasındaki elemana sormuştun. Bilmediğini söylemişti ama yüzü bir tuhaftı, bakışlarını kaçırmasından anlamıştın. Dışarı çıkıp etrafa bakınmış, göremeyince tuvaletlerin olduğu arka tarafa yürümüştün. Orada olmalıydı.

Oto yıkamanın önünden geçerken Levo'ya sormuştun. Kaporta ustası Kirkor amcanın oğlu Levo. İyi arkadaştınız.

"Gördün mü onu?"

"Görmedim." demişti Levo ama bunu derken gözlerini kaçırmıştı. İyice huylanmıştın.

Prefabrik helaların olduğu tarafa doğru yürürken üç heladan birinde bir hareketlilik fark etmiştin. Birtakım sesler duymuştun. İniltiler, fısıltılar, tıslamalar, kesik kesik. Oto yıkamanın hortumundan fışkıran suyun sesine karışıyordu.

Güpegündüzdü. Güneş tam tepedeydi. Bir noktada olduğun yere mıhlanıp kalmıştın. Gözlerini kısıp helaya dikmiştin. Üst menteşesi bozuk olduğundan tam kapanmayan kapının alt kısmında beş on santim kadar bir aralık vardı. Güneş ışığı işte tam da bu aralıktan süzülüp giriyor ve içeriyi aydınlatıyordu. Biraz dikkatle bakan her göz görürdü.

Patronu dayamıştı bunu lavaboya. Sıyırmıştı eteğini beline. Avuçlamıştı etini. Sırtı kamburlaşmıştı şerefsizin. Kıracak bir sertlikle, zevkle atmıştı boynunu geriye o da!

"Kanka!"

Levo'nun sesiydi bu. Bir delilik yapmanı bekler gibiydi. Sana hak verecek gibiydi. Yap der gibiydi. Yapmalısın der gibiydi. Yapabilirdin. O prefabrik helaya doğru tüm hızınla koşup gövdenle çarpabilir, ikisinin de kafasını gözünü lavabonun taşına çarpa çarpa öldürebilirdin. Zaten beynin haşlanmış yumurta kıvama gelmişti dik güneş ışınlarından.

Ekranın başından kalktın. Odadan çıkarken arkandan seslendi.

"Nereye?"

"Susadım su içicem, izin var mı?"

Yanına gelip yanağını okşadı. Sevecen bir sesle "Bir daha bana sakın yalan söyleme tamam mı?" dedi. Kafanı çekip mutfağa geçtin. Ayak seslerinden onun da kendi odasına git-

tiğini anladın. Musluğu açıp bir bardak su doldurdun. Tam kafaya dikip içecektin ki o sesi duydun.

Çlinkkk!

Tezgahta ekranı ışıldayan telefona baktın. Dikkatle bakmadın ama sesi duyduğun anda gayri ihtiyari ve maalesef gördün.

"patlayacak gibiyim.. gel çabuk"

Oturma odasına geçtin. Aldın eline mouse'u, başladın oyun oynamaya, başladın önüne çıkanı takır takır vurup yere sermeye, ne kadar zaman geçti kim bilir. Elli yüz adam öldürecek kadar diyelim.

Sonra çıkıp geldi bu. Önce sesi tabii.

"Nasıl? Bak bakalım güzel olmuş muyum?"

Dönüp baktın bakalım güzel olmuş mu. Sen bakınca o hemen kendi etrafında şöyle bir döndü. Hayatın boyunca gördüğün en tatlı şeydi. Onu dünyadaki herkesten ve her şeyden çok sevdiğini düşündün. Onun için ölümü göze alacağını. Bu yüzden yalan söyleyemedin.

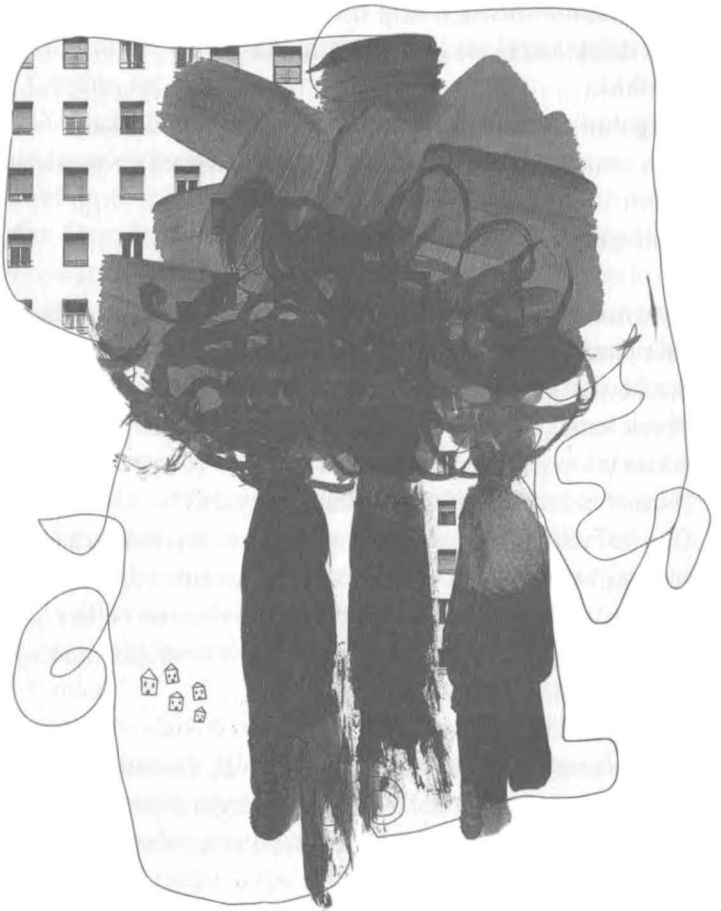
"Çok güzel olmuşsun."

Çok hoşuna gitti. Koşup yanına geldi, boynunla boğazın arasında öpülmesinden çok hoşlandığın o yere öpücükler kondurdu. İçin gıdıklandı senin. Alıp içine sokmak istedin, o derece.

"Telefonum açık, istediğin zaman ara tamam mı?" dedikten sonra neşeyle çıkıp gitti. Rüzgarlar savruldu senin içinde. Acelesi vardı. Adam patlayacaktı. Uzak yakın birkaç yeri bombaladın. Sarıldın telefona, Levo'yu aradın.

Yaklaşık bir yarım saat sonra benzinliğin kameralarında belirdiniz. Sen, Levo ve onun bir arkadaşı daha.

Patronun odasına daldınız. İçeride kimse yoktu. Duvarı çerçeveyi sopalarla kırıp döküp çıktınız. Benzinliğin dört bir ya-

nını burnunuzdan soluyarak dolaştınız. Niyetiniz herifçioğluna unutamayacağı bir ders vermekti. Gözünü korkutmaktı. Arka tarafa dolandınız. Prefabrik helaların oraya. Patronun arabası oradaydı. Bunlar da arabanın içindeydi. Sizi gördüler.

Adam gaza basıp kaçmaya çalıştı ama arabanın üstüne attın sen kendini. Arkadaşların da ellerindeki odunlarla vur-

maya başladılar. Kırılan cam sesleri, çığlıklar, ortalık can pazarına dönmüşken çıkardın koynundaki bıçağı. Soktun böğrüne. Düşürdün yere. Sapladın. Vurdun. Sapladın. Böğrüne. Karnına. Bir daha. Bir daha. Neresine gelirse. Bir daha.

Vecd halinde yaptığın işe sen böylesine kaptırmışken kendini, arkadaşların koşup seni kadının üzerinden zorla çekip aldılar. Bıraksalar kim bilir daha kaç kez sokup sokup çıkaracaktın bıçağı. Otuz kırk kadın öldürecek kadar belki.

Arkadaşlar seni bu hezeyan, bu cinnet, bu cehennemin dibi ruh halinden çekip sürüklerlerken son kez baktın ona. Bu dünyada her şeyden, herkesten çok sevdiğin kadına. Annene.

De ki bir üçlü prizden

De ki sen çok gergindin o sıralar. Aman nasıl gergindin. İşsizdin. Parasızdın. Gündüzleri camilerde on bin defa süphanallah deyip tespih çekiyor, hapla ilaçla yakinen tanışıyor, geceleri sohbet meclislerinde dersleniyordun. Gide gele bu meclislerden birinde yaşça senden büyük biriyle tanıştın. Kıymetli bir şahıstı, ilim irfan sahibiydi. Başka alemlerle göz yaşartıcı tanıklıklarına şahit oldun. Onunla zaman geçirmekten, onun eteğine yüz sürmekten eve gidip gelemez oldun. Hoş eve gitmeyi sen de tercih etmiyordun. Baban, ağbin, yengen ve hatta annen bile senden yaka silkiyordu. Durmadan bir baltaya sap olman gerektiğini söylüyor, başkaca laf etmiyorlardı. Sen tam kıymetli büyüğünün yanında ilim irfan kapılarını aralayacaktın ki seni evlendirdiler.

Annen "gül gibi kız" dedi.

Baban "evlen barklan adam ol" dedi.

Ağabeyin "it gibi sürttürmeyi bırakır, sorumluluk sahibi olursun" dedi.

Yengen, her zamanki gibi ağabeyinin söylediğini tekrar etti.

Sana diyecek söyleyecek laf söz kalmadı.

Sözdü, nişandı, kınaydı, düğündü, nikâhtı evlendiniz.

Erkek tarafı kiralık bir ev tuttu. Bütçelerince dayayıp döşedi.

Kız tarafı üzerine düşeni yaptı ve kredi kartına yirmi dört mü otuz altı mı ne taksitle bir yatak odası takımı aldı.

Her iki tarafın da acil ve ortak kararıyla sana alel acele bir iş bulundu.

Bir elektrikçide çıraklık.

Canın sıkıldı senin. Otuz yaşına gelmiştin. Askerliği yapalı bin yıl olmuştu. Birtakım pis işlere bulaşmış, adam yaralamadan beş yıl hapsin eşiğinden dönmüş, son anda yırtmıştın. Çıraklığı kaldıracak adam değildin. Zaten çalışmaya pek zıt bir bünyen varken bir de çıraklık mı yapacaktın. İşin içinden çıkamayınca gidip kıymetli büyüğüne sordun.

"Münasiptir, evlen, hayatın düzene girer." dedi o.

Sen de düşündün, belki anam babam ağbim yengem bu defa haklıdır, belki nikahta gerçekten keramet vardır, belki gerçekten evimdir yuvamdır, belki evlilik bana yarar, belki içimden sorumluluk sahibi bir adam çıkar, bir de bakmışsın evine ekmek taşıyan bir aile babası olup çıkmışım dedin kendi kendine. Kahvede rastladığın arkadaşlarına da aynen böyle söyledin.

"Vay evleniyorsun ha!" dediklerinde "Zamanı gelmişti." dedin.

Karın dört yaş büyüktü senden. Fazla güzel sayılmazdı fakat çok işlevliydi. Şöyle ki her kadın gibi yıkayıp paklamayı, pişirip yedirmeyi iyi bildiği gibi kocasını misafirlerin –yani akşam oturmalarında koltuklara birer boş çuval gibi yığılıp kalan, asık suratlı, demli çaylar içen ve birbirleriyle hiç konuşmayıp ekrandaki maç da olmasa sıkıntıdan patlayacak gibi görünen akrabaların– önünde onurlandırmaya çok düşkündü. Akıllı, çenesi gayet güzel laf yapan kadındı. Bazen televizyondaki haberlere bakarken memleket meseleleri

hakkında öyle yorumlar yapıyordu ki ağzın açık kalıyordu. Evine bağlı, hem de edepliydi.

Yalnız kusursuz insan olmaz ya vardı onun da bir iki kusuru. Bunlardan ilki, kocasını, yani seni, yatakta memnun etmeyi ya hiç bilmeyişi yahut işi yokuşa sürmesiydi.

"Örtü şart!"

"Boyundan yukarısı mübarek!"

"Gusül abdestinden sonra dokunmak yok!"

Dilinden düşürmediği laflardı bunlar.

İkinci kusuru ise –ki ilkinden daha mühimdi bu– ağzından çıkan iki laftan birinin para olmasıydı. Sürekli para istiyordu. Makul ya da makul olmayan sebeplerle, şu ya da bunun için. Halı istiyordu, yolluk istiyordu, tencere tava masa zigon sehpa istiyordu. Cebindeki parayı hesap etmeden mahalle aralarındaki mobilya mağazalarına götürüyordu seni. Koca koca dolaplar istiyordu. Paraya evet, cimaya hayır diyordu resmen kadın. Ya o düğün altınlarını saklayıp size koklatmamasına ne demeli. Bu her şeyden çok daha hakikatli bir kusurdu gözünde. Tamam iyi bir aile babası olmaya karar vermiştin ama bu kusurlar zaman içerisinde iyice canını sıkmaya başlamıştı. Bunları neden yaşadığını, ne yapacağını, boku yediğini düşündün. Kapana kısılmış hissettin.

Hasılı evlilikte aradığını bulamadın. Tüm gün çıraklık yapıp akşamları yorgun argın eve döndüğünde televizyondaki eğlence programlarının karşısında bir bardak sıcak çay içemez, içsen de keyfine lezzetine varamaz oldun.

Sonra karın bir bebeye gebe kaldı, sen bir düşünceye. Karının karnı büyüdükçe, senin kafandaki düşünce de büyüdü. Bu kadınla ne yapacaktın? Hiç bitmeyen isteklerine nasıl yetişecektin? Bebek doğunca masraflar katlanacaktı. Ağbin verdiği borcu hatırlatmıştı geçenlerde.

Ani bir sinirle işten ayrıldın. Kırık bir gece lambasını tamir ettiğin sıra düşürüp kırdın. Patron da seni azarladı. Evet evet

azarladı. Çocuk azarlar gibi. Gururun yerle bir oldu. Elindeki kabloyu –ki uçlarını güzelce sıyırıp metal uçları çıkarmıştın– gözüne gözüne doğru uzatıp "benim sinirimi bozma, veririm alnına elektriği" demiş, adamı bir güzel korkutmuş, sonra da kabloyu yere fırlatıp kapıyı çarpıp çıkmıştın.

Taksitleri ödeyemez oldun. İlim irfan sahibi kıymetli büyüğünle daha sık görüşmeye başladın. Ona içine düştüğün tuzaktan bahsetmiyordun. Daha çok onu dinliyor, ilminden irfanından faydalanmaya çalışıyordun.

Karın doğum yaptı. Gaz, bez, emzik üçgeninde boğuldun, para bulamadın. Ağbin, baban, yengen, hatta annen bile çok kızdı sana işi bıraktığın için. Taksitleri kendileri ödemek zorunda kaldıkları için.

Eve gitmemeye başladın sen de. Camilerde yatıp kalkmaya başladın. Binlerce, yüz binlerce innasabirin çektin. Ota ilaca hapa sardın yine. Hayal alemlerine daldın. Kıymetli büyüğünün gözlerinin önüne açtığı ilim irfan kapısı sayesinde cin taifesiyle göz yaşartıcı deneyimler yaşadın. Onlarla haşır neşir oldun.

Bir gün bir köprü altında ağbin seni buldu ve karının doğurmak üzere olduğunu söyledi. Kafan bulandı senin. Karın ne zaman hamile kalmıştı ki doğuruyordu? Ağbin koluna girdi, seni evine götürdü. Gözü yaşlı karşıladı karın seni. Dört beş aylıkken bıraktığın bebek yürümeye başlamıştı.

Bir koltuğa oturdun ve düşündün. Karının kimden hamile kalmış olabileceğini. Abinden, hatta babandan dahi şüphelendin. Ailenin seni evlendirmek için onca can attıktan sonra seni birden sik gibi ortada bıraktıklarını. Boğulduğunu. Cinlere sordun. Saçma saçma şeyler söylediler. Daha orada aklını yitirecek gibi oldun.

Sancıları tutunca karını hastaneye yetiştirdin. Doğum sonrası dünyaya gelen bebeği kucağına verdiler. Yüzüne baktın. Senden olmadığı apaçıktı. Cinler de kulağına söylüyordu zaten. Bir sigara içimi bahçeye çıktın. Babanla ağbin yanına gelip nasihata başladılar. İş bulman gerektiğini söylüyorlardı. İyi bir aile babası olman gerektiğini. Ağbin de alacağını araya sıkıştırıyordu. Onun da borcu harcı vardı canım a.

Senin kafan başka sulardaydı. Karanlık sularda. "Ulan baba, ulan ağbi, nerden baksan dokuz on aydır yokum ben ortalarda, kimden gebe kaldı bu karı? Ulan yoksa siz mi..."

Bazı şeyler söylenmiyor işte. İçe atılıyor. Sonra eve döndünüz. Yeni bebeği hayırlamaya birkaç komşu geldi. Gece fare sürüsü gibi dağıldılar. Senin aklında cinler çalgı kurup şenlik başlatmış hastaneden beri. Öteliyorsun, kovalıyorsun gitmiyorlar. Karın lohusa yatağında uyuyor. Bebek taksitle alınmış beşiğinde soluyor. Küçük kız annesinin göğsü-

ne koymuş başını.

Abdest alıp namaz eda ediyorsun. Saatlerce tespih çekiyorsun. Bir süre koridorda geziniyorsun. Karının yüzü hayalet gibi beyaz. Doğum yaparken kadınlar çok kan kaybediyor olmalı. Ölüye benziyor. Ya beşikteki bebek? Kimden peydahlamıştı acaba?

Birden geldiler. Yerdeki üçlü prizi gösterdiler. Kışt dedin, gitmediler. Pışt dedin, utanmaksızın höst diye karşılık verdiler. Kürsüler kurup yargıladılar, karını suçlu buldular ve mealen şöyle buyurdular.

"Sen ki otuz yaşına gelmiş bir elektrikçi çırağısın, al şu prizi sağ eline, bıçağa yapışsın sol elin de, kes şu kablonun ucunu, ayır iç organlarına, iletken bakır uçları sıyır ve tak fişi prize. Sonra o her biri çatal başlı birer yılana dönüşen elektrik yüklü uçları bas karının şakaklarına!"

Çüş dedin sen. Tamam iyi bir aile babası olmayabilirdin ama katil de değildin. Bunu her dilden her lügatten anlatmaya çalıştın. Bunu yapamayacağını, elini bu genç yaşında kana bulayıp ömrünü hapiste geçirmeyi istemediğini söyledin. Daha neler söylediysen de kâr etmedi cin taifesine. Şantajlar tehditler gırla gitti. E sen de artık mecburen söyleneni harfiyen yaptın.

Karın ilk anda şiddetle sarsıldı ve birkaç sert titremeden sonra can verdi. Koynuna sokulmuş küçük kız da onunla beraber verdi son nefesini. Karına değilse de ona acıdın. Günahsızdı. Annesinin günahı yakmıştı onu.

Elindeki kablonun dönüp saldıracağından korktun. Bir pisliği fırlatır gibi kenara fırlatıp attın, sonra elini yıkadın ve polisi aradın.

Polislere verdiğin ilk ifadede "Eşim bir gün önce doğum yaptı. Çocuk bana benzemiyordu. İzzeti nefsime dokundu. Eski elektrikçi çırağıyım, elim alışık, eşimin şakaklarına elektrik verdim, ölünce sizi aradım," dedin.

De ki kış ortasında aklına düşen tek başına bir tatil fikrinden

Yıllar var ki her yaz karın ve çocuklarınla tatil yapmışsın sen. Evliliğinin ilk yıllarında gençliği güzelliği ve diriliğiyle arzunu her an her dakika ayakta tutan karınla, okuldaki başarılarıyla her an her dakika göğsünü kabartan mini mini zekâ küpü küçük yavrularınla. Evliliğinin sonraki yıllarında ise yedikçe börekleri, indirdikçe dolmaları sarmaları mideye, götü göbeği büyüyen orta yaşlı karın ve seni yalnızca para kaynağı olarak gördüğünü artık saklama nezaketine bile katlanmayan çocuklarınla.

Bu küçük zümrenin ihtiyaçlarını karşılamak o zamanlar ne zevk verirdi ama sana. Aile babası oldum diye kurum kurum dolaşırdın çalıştığın kurumun koridorlarında. Şimdilerde yoruldun. Ağrıyor kulunçların, sızlıyor kemiklerin. Çalışmaktan, çok çalışmaktan.

Otuz yıldır memuriyettesin. Biraz dinlenmek ihtiyacındasın. Gerçi emekliliğe ne kaldı şurada ama hani tükenmişlik sendromu diyorlar ya, işte sen ondan mustaripsin, pili bitik hissediyorsun kendini. Lamı cimi yok, şöyle uzanıp ıssız bir kumsala, sadece denizin sesine kulak vermek istiyorsun.

Bunu hemen karına söylemeyi geçiriyorsun ilk anda aklından. Böyle böyle böyle demeyi. Ben bittim, ben çok yoruldum demeyi. Sonra vazgeçiyorsun. Bunun onu kızdıracağını düşünüyorsun sonra. Kış ortasında evli bir erkeğin tek başına tatilde ne işi olur, yoksa bir sevgilisi mi varmış, hem yazın Avşa'ya Erdek'e pansiyona motele gitmiyormuş musunuz, işte o zaman uzanır kumlara dinlenirmişsin, hem asıl dinlenmeye hakkı olan kendisiymiş, vır vır da vır vır.

Sonuna kadar hak veriyorsun. Onun da çok yorulduğunu, onun da uzanıp şöyle ıssız bir kumsalda denizin sesine kulak vermeye anasının ak sütü gibi hakkı olduğunu biliyorsun. Yıllardır çocukların ve senin her hizmetinize koştururken kendisini unutan, gün be gün, yıl be yıl şişmanlayan bu kadının yaşadığı bu yorucu hayata hiç değilse bir haftalığına ara vermeye her şeyden çok ihtiyacı olduğunu biliyorsun. O pastaları börekleri çektiği can sıkıntısından tıkındığını biliyorsun. Kendini meşgul etmek, unuttuğu kendini bir daha hiç hatırlamamak üzere o kadın günlerini tertip ettiğini.

Ama hayır. Uçakta bile önce kendinizi kurtarın diyorlar. Onu düşünmeyeceksin. Bu defa yalnız kendini düşüneceksin. Kararını veriyorsun. O tatile çıkacak, feleğin çarkını durduracaksın. Hayır ya hayır işte. İstemiyorsun bu yaz tıka basa dolu o plaj çantasını hamal gibi sırtlanıp parmak arası şıpıdık terliklerini sürüye sürüye karını takip ederek sahile inmeyi. Hayır işte hayır. Bu yaz o hınca hınç dolu plajda şezlong şemsiye kapma yarışına girmeyeceksin. Hayır hayır. İçmek istemiyorsun karının bedavaya getirmek için plaj çantasında hazır bulundurduğu plastik kokan o suyu.

İstediğin tek şey ıssız sahile inen toprak bir yolda tek başına yürümek. Arkandan, kafana güneş geçecek, tak şu şapkayı, diye seslenen bir karın olmadan. Baba para, diyen çocukların olmadan.

Tek başına çıkacağın bu tatilde sahilde el kadar bir hav-

luyla idare edeceksin. Öyle istiyorsun. Denizden çıkınca bu el kadar havluyla önce saçını, sonra kıçını başını hem burnunu hem kulağının içini kurulamak istiyorsun. İnsan kendi ifrazatından niye tiksinir anlamıyorsun. İstemiyorsun denizden çıkınca karının kerameti kendinden menkul halı gibi ağır o koca hamam havlularıyla kurulanmayı.

Şimdi bunları karına anlatsan, ne hak bilmezliğin kalır ne kadir kıymet tanımazlığın. Ağlar. Sesini yükseltir. Gürültü kapıyı pencereyi aşar da komşu Tufan beylere kadar uzar.

Tufan bey senin tek başına tatile çıkma fikrini duyduğu an gülmekten donuna kaçırır. Karı kız mı ayarladın şerefsiz bile der. "Bizim Kefken'deki kampinge çadır kur bu yıl, akşamları okeydi, tavlaydı takılırız. Tek başına tatilde ne yapacaksın, patlarsın sıkıntıdan!" bile der.

"Tufan'cım ben zaten sıkıntıdan patlıyorum!" demek ister, diyemezsin. "Tufan'cım o kampingte her akşam insanın burnunu eğriltecek kadar çok patlıcan, biber ve patates kızartılıyor, bu koku benim midemi bulandırıyor" demek ister, diyemezsin.

"Tufan kardeşim o kampingteki çadırda uyurken karım – tabii havasızlıktan ve fazla kilolorından dolayı ister istemez– çok terliyor, öyle çok terliyor ki ıslak kolu koluma değdikçe yağlı koca bir balinayla yattığımı düşünmekten kendimi alamıyor, bir türlü uyuyamıyorum" demek ister, diyemezsin.

"Ulan Tufan o kampingteki adamların hepsinin gözü birbirinin karısının kızının orasında burasında, ben yirmi küsur yıllık karımı, terütaze kızımı o heriflerin göz zevkine sunmam, kimsenin karısının kızının orasına burasına da bakmam..." demek ister, diyemezsin.

"Ah be Tufan'ım, karım tozlu topraklı o sefil kampingte bana ve çocuklara beş yıldızlı otel konforu yaşatmaya kararlı olduğundan ve tabii sabahtan akşama kadar çok çalıştığından geceleri yatakta yorgunluktan uyuyakalıyor, istek-

siz bir beden üzerinde gidip gelmek de çok pis oluyor, bana çocukken sigara içilen otobüslerde yaptığım yolculukları hatırlatıyor, midem bulanıyor, ancak yanımda annem, annemin de yanında bir naylon poşet bulunmadığından, karımın üstüne kusmamak için kendimi zor tutuyorum," demek ister, diyemezsin.

Bu yüzden susuyor, başlıyorsun düşünmeye. Sabahları nefes kokularının birbirine karıştığı servis aracında uyuklarken, ofiste tozlu evrakları tasnif ederken, öğle vakti tatsız tuzsuz yemekleri çiğneyip zorla yutmaya çalışırken, çaycıya marka uzatırken, akşamları televizyonda tartışma programlarını izlerken, ertesi gün duyup işittiklerini mesai arkadaşlarınla yarıştırıp hayattan zevk alıyormuş gibi görünmeye çalışırken, karlar yağarken, sütler kaymak tutarken sen hep düşünüyorsun. Tek başına bir tatile nasıl gidebileceğini.

Fazla da düşünemiyorsun. Karın hemen tespiti yapıştırıyor.

"Sana bi haller oldu ama hayırlısı?"

İnkâr ediyorsun. Başka ne yapacaksın.

İşyerinde internette tüm gün ıssız kumsal resimlerine ve tatil seçeneklerine bakıyor, akşamları sıkıla sıkıla eve döndüğün o akşam karını telaş içinde buluyorsun.

Açmış salonun orta yerine iki valiz, dizmiş yanına giysileri, becerikli hareketlerle valizlere yerleştiriyor. Bir yandan da anlatıyor. Memleketten aramışlar, babası ölüm döşeğinde hastaymış.

Bir yabancı gibi geçmiş olsun diyor, gerisini duymuyorsun. Sevincini belli etmemeye çalışıyorsun. Top ayağında sonunda. Onu yolculayacak, işyerinden acil durum izni alıp iki üç gün ıssız bir kumsala kaçacaksın.

Gözüne çarpan bir kazak birden sinirlerini germeye yetiyor. Senin kazağın. Karın neredeyse bir jonglör zerafetiyle havada uçurup katlıyor ve valize güzelce yerleştiriyor. Anlatıyor bir yandan. Çok acılı. Ya babası öldüyse.

Görmezden duymazdan geliyor, geçip artık şeklini alan berjer koltuğa oturuyor, televizyonun kumandasını da eline alıp başlıyorsun zap yapmaya, umurunda değil. Bir gün her canlı ölümü tadacak.

"Botlarını da alıyorum, yayla çamur deryası olur bu vakit," deyince anlıyorsun. Kararlı olduğunu. Kazağınla, botunla seni o yaylaya götüreceğini. Yıllardır yaptığı gibi. Hayır bu defa istemiyorsun. Direniyorsun. Türlü çeşitli bahaneler ileri sürüyorsun.

O da itiraz istemiyor. Makinalı tüfek gibi art arda saydırıyor. Onun babası ölüm döşeğindeymiş sen neler düşünü-

yormuşsun, el âlem kınar ayıplarmış yahu, Allah uzun ömür versinmiş ama ya babası öldüyseymiş, yapacak bir dünya iş çıkacakmış, kim yapacakmış, böyle bir zamanda onu yalnız bırakmana inanamıyormuş, kendisi olsa...

Nefes almadan konuşuyor. Konuşurken adeta yaşıyor. Söylediği her söz eksiksiz doğru. Kadınların niye, nasıl, neden, hem böyle güzel, hem böyle hızlı hem de böyle doğru konuştuklarını anlayamıyorsun. Sadece susturmak istiyorsun.

Nereden çıktı o cam vazo kim bilir. Tam da elinin altındaymış tesadüfe bak. Valizin üstüne düşüp kalıyor. Karın. Çocuklarının anası. Kafası kanlı. Üzülüyorsun ama çok da değil. İçinde bir ferahlık.

Saatler sonra büyükçe tekerlekli bir valizi çeke çeke apartmandan dışarı çıkıyorsun. Tek başına. Yola koyuluyorsun arabanla. Aklında kış ortasında tek başına bir tatil fikri, bagajda karına ait parçalar poşetler içerisinde. O güzel saçlı başı. Çiçek aşısı izi olan sağ kolu. Evlilik yüzüğünü taşıyan sol parmağı. Bunca yıldır pergel gibi açılan bacakları. Kolsuz başsız bacaksız gövdesi.

De ki dayılık müessesesinden

De ki siz üç kişiydiniz o akşam. Sen, üniversitede okuyan tıfıl yeğenin ve onun gözlüklü bir arkadaşı ki o da senin bir yeğenin sayılırdı, çünkü o da dayı diyordu sana.

Buraları sen bilirsin dayı!

Bizi alemlere götür dayı!

Büyüksün dayı!

O akşam belki gönül okşayıcı dolduruşlara geldiğinden belki de dayılığını ispat etmenin merak veya hevesine düştüğünden gençleri eğlendirmeyi vazife edinip düştün yollara.

Direksiyondaydın. Araban az külüstürdü. Sağından solundan buz gibi hava hücum ederdi kışları. Yazın efil efil eserdi kıyısından köşesinden. Kaportası sağlamdı. Yirmi yedi yıllık ekmek kapın, yol arkadaşındı. Birlikte şehir şehir dolaşıp battaniyeydi, yorgandı, nevresim takımıydı, yatak örtüsüydü, pikeydi, çeyizlik malzemeydi; satmıştınız.

Bazen düşünüyordun da bu nasıl bir tuhaflıktı ki, memleketin onca şehrinde onlarca genç insan senin sattığın yüzlerce binlerce çeyizlikle dünya evine girmiş, hatta yavaş yavaş kocamaya bile başlamıştı da bir sen bekar kalmıştın. Bu ne

biçim kader, diyordun kafayı biraz bulduktan sonra. Ha resmi nikah kıymadan bir evlilik yapmıştın ama karı af edersin ağzına sıçmış, af edersin seni terk etmişti. Sonrasında da bir daha evliliğin yanına yanaşmamıştın. Kimilerine göre dul, kendine göre tığ-ı teber şah-ı merdan bekar delikanlıydın. Ömrün yol üstü pavyonlarında ucuza çalışan kadınlarla haşır ve neşir olarak geçmişti. İlk zamanlar kendini, gençken izlediğin amerikan filmlerindeki kovboylara benzetip bu yaşam biçiminden zevk de duyardın ama son zamanlarda bıkmıştın. Yerleşik bir düzenin özlemini duyuyordun.

Şöyle huyu huyuna, suyu suyuna ortalama bir kadın bulsaydın, ah bir bulabilseydin; sanki anında huzuru da bulucaktın. Ne güzel, olurdu bir karın, sabahları demlerdi çayını, akşamları yıkardı çamaşırını, geceleri ısıtırdı yatağını, sever okşardı seni her istediğinde. Arada bir, sen de, sever okşardın. Arpasını bol tutmamakta fayda var der kamyoncular. Sonra bol bol, istediğin kadar uyurdun temiz yataklarda. Sefil otellerin kırık dökük yataklarında yatmaktan ağrıyan belin de iyileşirdi belki. Bir kadın bir kuru soğanla bile en azından bir çorba pişirirdi. Bir kadın birçok rahatlık demekti. Böyle böyle günü güne devirerek yaşar giderdin.

"Dayı daha çok var mı?" dedi gözlüklü.

Dikizden bakıp "Patlama yeğenim, geldik sayılır!" dedin.

Gülüştüler. Yol boyunca da kendi aralarında senin anlamadığın bir dille kıkırdaşmışlardı. Feysbuk, tvitır, fanzin, magazin konuşup duruyorlardı. Zaman zaman seninle de dalga geçiyorlardı galiba ama umursamadın. Yeğenlerle aşık atılmazdı. Sen öyle görmüş öyle öğrenmiştin dayılarından.

Kırdın direksiyonu pavyonun önüne, sıçrattın mıcırı yerinden. Maksat yol yordam, usul erkan öğretmek yeğenlere; maksat dayılık müessesesinin güzelliklerini göstermek. Sen dayından öyle görmüşsün. Ananın uzun dilinden de, babanın şerr-i hiddetinden seni koruyan da, aslan sütünü boğa-

zının deliğine ilk akıtan da, kerhaneye götürüp milli eden de hep o idi. Şimdi sıra sendeydi.

Bir masanın etrafında saatlerce içtin yeğenlerle. Alemi onlara tanıttın. Kadınlar geldi masaya. Onlara içki ısmarladın. Yeğenlerle kalkıp karşılıklı göbek attı kadınlar. Senin o ara başın ağrımaya başladı. Yorgunluktan olmalıydı. Başın artık kaldırmıyordu. Şimdi belini ağrıtsa bile bir yatakta olmayı tercih ederdin. Bu imkânsızdı. Görev başındaydın. Diş sıkacaktın. Dayılık müessesesi bunu gerektirirdi.

Saatler sonra kadınlardan birini koluna takıp çıktın. Yeğenler ördek yavruları gibi arkanızda takipteydiler. Başın ağrıdan çatlıyordu ama maksat usul erkan, yol yordam öğretmekti. Kapanan gözlerini açık tutmaya çalışıyordun.

Böylece senin külüstüre bindiniz. Müziği sonuna kadar kökledin. Ebru Gündeş bağırıyordu. Fırtınalar koparsa kopsun, sürüklesin ikimizi diyordu. Yeğenler arkada kıkır kıkır gülüyordu. Açık camlardan içeriye püfür püfür orman havası doluyordu. Kadına baktın. Yaşı geçkin ama etine dolgun ve hoş bir hali vardı. Parayı konuştun. Yeğenlerin ikisiyle olacak ama tek kişilik para vermeyi teklif ettin. Zaten yeğenler milli olacaklardı. Belki de "yapamazlardı". Kadın sırf gençlerin hatırı olsun diye kabul ettiğini söyledi. Anlaştınız. Dayılık müessesi tıkır tıkır işliyordu. Yalnız başın çok ağrıyordu. Sapa bir yola saptın, arabayı kenara çektin. Cır cır böcekleri bar bar bağırıyordu. Mis gibi ot kokusu her yanı sarmıştı. Az uzakta bir göl ayın şavkıyla ışıldıyordu. Yeğenler gözünün içine bakıyordu. Öncelik sırası erkekler arasında mühim meseleydi. Dayı olduğun için sen onlara yol gösterdin. Haydi bakalım gençler dedin. Ablanız size yardımcı olacak. Yeğenler terbiyelice estağfurullah dayı sen önden buyur dediler. Şaştın kaldın iyi mi. Zorlamaya lüzum görmedin. Kadını önüne katıp yürüyüp gittin karanlığa. Ama fazla da uzağa gitmedin. Kadını küçük bir yamaca dayayıp eteğini sıyırdın. Abandın.

"Ne oluyor dayı?" dedi kadın, "ikiydiniz üç oldunuz?".

"Hallederiz!" dedin fermuarını açarken.

Fakat etin bir türlü sertleşmedi. Kadın sırtı acıdığı için söylenmeye başladı. "Yeter ya zorlama! Olmuyor işte!" diye bağırdı.

Yeğenler tarafından duyulacak korkusuyla dönüp baktın. Arabanın kenarındaydılar. Gülüşerek sana doğru bakıyorlardı.

Kendini boka batmış gibi hissettin birden. Serde rezili rüsva olmak vardı.

"Ne yapıyorum lan şimdi ben sana?" dedin bağırarak.

"Sikiyorsun de sikiyorsun de!" diye fısıldadın kadına.

Kadın anlamadı ama "Sikiyorsun" dedi.

Yeğenler duydu mu emin olamadın. Biraz daha yüksek sesle bağırmasını istedin.

"Nasıl iyi sikiyor muyum?"

"Çok!" diye bağırdı kadın.

"Yedin mi böylesini?" dedin inleyerek.

"Yok." dedi kadın ve bir kahkaha attı.

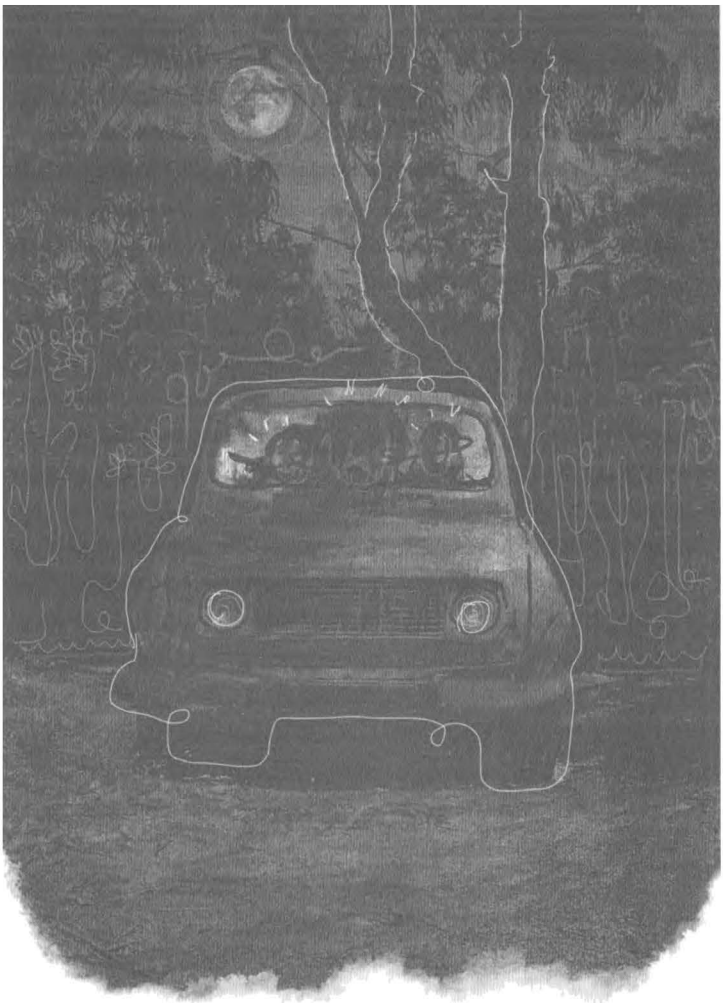
Telaşa kapıldın, sus dedin sus allahın belası!

Susmadı. Üstüne bir de yanlış anlama ama sen yumuşak mısın be dayı, dedi.

Kip durmaya çalıştın. Yoksa o dakika boynun ururdun.

Hayır yumuşak değildin. Evet epeydir etin sertleşmiyordu. Ha deyince olmayabiliyordu. Hele de küp gibi içtikten sonra. Hele de yirmilik yeğenlerle saatlerce âşık atmaya çalıştıktan sonra. Şekerin, tansiyonun. Daha bir sürü sebep vardı işte. Olmayabiliyordu. Ama bazı kadınlar biraz uğraşarak, ona biraz şefkat göstererek eski formuna kavuşturmayı başarıyorlardı. Bu kadın. Bu orospu resmen yüzüne ibne demişti.

Canını yakmak istedin. Abandın bir daha üstüne. İçine girerek orada sertleşebileceğini düşündün. Başın çok ağrıyor-

du. Cır cır böcekleri bar bar bağırıyordu. Sinirlerin tel teldi. Kadının memelerine saldırdın. Pörsümüştü.

"Zorlamasana lan! Olmuyor işte olmuyor!" diye haykırdı kadın.

Yeğenler duyacak korkusuyla ağzını kapadın hemen elin-

le. Bırak dayılık müessesini, erkekliğin kitabında yazmazdı. Korktun, çok korktun. Bu orospu birazdan her şeyi anlatacaktı. Affedersiniz dayınızınki kalkmıyor diyecekti. İki paralık olacaktın. Onca yıl dişinin, tırnağının, bileğinin hakkı ve de belinin kuvvetiyle inşa ettiğin şöhretin yerle yeksan olacaktı.

Elin hızla kıç cebine gitti. Karanlıkta parladı daha bir hafta önce Polonyalı bir işçiden satın aldığın çelik çakı. Ve inledi orman kadının çığlığıyla.

Yeğenler koştu geldi.

"Dayı! N'oldu? Dayı n'aptın?" dediler.

Afallamışlardı. Ağlamaklıydılar da genç oldukları için. Sen dönüp kadına baktın. Ne yapmıştın. Kadının boynu kesilmiş halinin üstüne vuran ayın şavkı korkutucuydu. Az önce apış arana uzanan el şimdi derin bir kesikle yaralı boyuna bastırmaya, fışkıran kanı durdurmaya çalışıyor, nefes almaya çalışırken hırıltılar çıkarıyor, gövdesi depremle sarsılır gibi sarsılıyor, kuşlar gibi çırpınıyordu.

"Ölmüş, anama küfretti orospu!" dedin.

Başlarını öne eğdi yeğenler. Sana hak verdiler.

"Hallederiz dayı!" dediler. Hallettiler.

Dayılık müessesesi nedir öğrendiler. Artık onlar da yeğenlerine dayılık nedir öğretebileceklerdi.

De ki bir savaştan

De ki sen ilk kez bir handa gördün onu. Başında örtüsü, kafası eğikti önüne. Gençti, güzeldi, gözlerinin akı yumurta akı gibi beyazdı. Çayını yudumladın. Kararın karardı, evlenecektin.

İnsan yalnız ölmeden önce mi hayatını gözden geçirir? Evlilik öncesi de yapar bunu. Sen de yaptın. Hayatına şöyle bir baktın. Biri nikahlı, biri nikahsız iki karın, en büyüğü kırkına merdiven dayamış sekiz on çocuğun, evlerin, arabaların, tarlaların, hatta köylerin ve mahiyetinde çalışan işçilerinle köylülerin vardı. Bunca variyetin bir kısmı atadan dededen kalmış, bir kısmı da senin çalışkanlığın ve özverinle büyümüştü. Geçen nisan ayında yetmiş dördüne girmiştin ama gücün kuvvetin maşallah yerindeydi. Karıların seni paylaşamaz, haksızlık ettiğin ithamıyla kuytu köşelerde ağlaşırlardı. Hak verirdin onlara. Her sabah aynaya baktığında yetmiş dördünde ihtiyar bir adam değil de sümbül bıyıklarıyla toyluktan fersah fersah uzak bilge bir adam görür, kendinle göğsün kabarırdı. Devlet dairelerinde işin olduğunu söyleyip havalıca evden çıkar, kendini şehrin sokaklarına

atar, gezinirdin. Hasılı, hayatta her isteğini karşılamış, doyumlu da adamdın.

Berber Raci'de yüzün köpük köpük gözlerin kapalıyken duydun. Havuzlu handa oluyormuş bu iş. Gidip orada taburelere oturup bekliyormuşsun. Hanın ortasında fıskıyeli bir şadırvan varmış. Bir de küçük çay ocağı. Şansına gelebiliyorlarmış. Bazı günler üç dört aile birden geliyormuş ama bazı günler tek ailenin bile yolu düşmüyormuş. Dilimizi de iyi bilmediklerinden bir aracı bulmak en iyisiymiş. Cesur olacakmışsın. Çekinmeyecekmişsin. Adamlar zaten savaş mağduruymuş. Eh onlar da bizim gibi müslümanmış. Kızları evlilik çağına gelenler mecburen bu işi yapıyorlarmış. E açlarmış bir yandan. Ülkelerinden perperişan kaçmışlar. Canlarını zor kurtarmışlar. Şimdi karınlarını mı doyursunlarmış yoksa kızlarına mı sahip çıksınlarmış. Tabii her aile gibi onlar da kızları bu karmaşada telef olmasın, kötü yola düşmesin diye bir an önce baş göz etmenin derdine düşüyorlarmış.

Şu yukarıdaki otoparkta değnekçilik yapan Hüdaverdi varmış ya; bak bu işten en kârlı o çıkmış. Mülteci kamplarında dolaşıp yetişkin kızı olan ailelere zengin kısmet bulabileceği vaadinde bulunuyor, aileler de kızlarını bu işe ikna etmeye çalışıyormuş.

Allah için kızlar da su gibiymiş. İtaatkar, akıllı, görgülüymüşler hem. Her şey bir tarafa bu iş çok sevapmış. Savaş zamanı zordaki bir kadını eş olarak almak yani. Yine böyle zamanlarda birtakım tıyneti bozuklar bu zavallı kızcağızları kötü emellerine alet etmesin diye onları nikahlamak şartmış.

Havluyla yanakların, gıdın, kafan Raci tarafından güzelce yıkanıp kurulandı. Aynada kendine baktın. Çakı gibiydin. Raci de teyit etti. Dışarı çıkıp temiz havayı soludun. Yukarı doğru yürüyüp otoparkın yanından geçerken onu gördün. Bahsi geçen Hüdaverdi bu olmalıydı. Önce yürüyüp gidecek oldun ama sonra kendine bir eğlence arar gibi Hüdaverdi'ye

yanaştın. Dalgasına muhabbeti açtın. Böyle böyle böyle bir şeyler oluyormuş buralarda, dedin. Hüdaverdi ceket ilikledi, emrin olur ağabey dedi ve telefonuna sarılıp hemen birini aradı. Sen birden olayların bu kadar hızlı gelişmesine şaşırdın. Ama kendine hikaye arıyordun. Akışa bıraktın.

Hüdaverdi'nin kısa süren telefon trafiğinden sonra yola koyuldunuz. Kendini büyük bir maceranın başında hissedenler gibi heyecanlıydın. Bakalım ne olacaktı?

Avlu sessizdi. Birkaç cılız kuş şakıması han duvarlarında yankılanıyordu. Etrafta diğer taburelerde oturan ve neredeyse tamamı erkek olan bir grup insandan bir uğultu yükseliyor, çay kaşıklarının, öksürüklerin sesleri bu uğultuya karışıyordu. Hüdaverdi bir tabureye seni buyur etti. Oturdun. Hüdaverdi ocağa seslendi, iki çay!

En fazla kaç para verebileceğini sordu. Şaşırdın. Daha kızı görmemiştin bile. Keyfin yerindeydi. Son anda vazgeçebilirdin. Rayici nedir dedin. Senin için dişinin kovuğunu doldurmayacak bir paraydı. Anlaştınız.

Biraz sonra avluya çarşafının altında dik duruşu belli olan bir kadınla, yaşına göre erken yaşlandığı belli olan bir adam geldi. Hüdaverdi oturduğu yerde hareketlendi, başıyla onları işaret etti ve geldiler dedi. Sen çayını yeni yudumlamıştın. Çay acımıştı, damağında acımsı bir tat bıraktı. Bardağı masaya bırakırken çaycıya küfrettin. Parayı çıkarıp saydın babasının eline. Bu kadar terütazesi için pek cüzi bir rakamdı.

Damat olarak kayınbabanın elini dahi öptün, kızı yanına kattın ve evine döndün. Sabah çıkarken aklında bile yoktu evlenmek. Bu işe şaştın.

Evde –söylemeye ne hacet– bir alaca kıyamet koptu. Eşlerin yaptığın bu emrivakiden hiç hoşlanmadılar. Birlik olup seni kapı önüne koymaya kalkıştılar. Kükredin, gürledin, estin, yeni gelinini elinden tutup kendi odana götürdün.

Yeni gelinin sana koynundan çıkarıp bir delikanlı fotoğra-

fı gösterdi. Kendi dilinde bir şeyler söylüyor, inci tanesi büyüklüğünde gözyaşları döküyordu.

Azmış kudurmuş değildin. Helalinden karıların vardı. Zinaya ters bakardın. Dönüp Hüdaverdi'ye söyledin. Bu kızın gönlü yok evlenmekte, paramı geri isterim dedin. Hüdaverdi sinirlendi. Eve gelip kızla konuştu, bir ara kızın kolunu sıktırdığını gördün. Karışmadın. Babası da gelmişti. O da bir tokat atmıştı. Sen acımıştın.

İkisi de kızı ikna etmeye çalışıyorlardı. Nihayet kızı bırakıp gittiler. Başına geleceği nereden bilebilir insan? Senin niyetin halisaneydi. Sen onu evdeki diğer hanımlarına kabul ettirecek, ona sahip çıkacak, başını sokacak sıcak bir ev, karnını doyuracak bir tas çorba verecek, hatta belki zamanla ve iyi huylu da çıkarsa onu sevecek, muhakkak ailesine de sahip çıkacak, onları çadır kentten geçen sene geçtikleri ve beş mülteci aileyle beraber yaşadıkları tek odadan çıkarıp belki bir daireye taşıtacak, hatta belki zamanla iyi huylu da çıkarsa ona hediyeler dahi alacaktın.

Asmasaydı kendini!

Oysa hiçbir şeye zorlamamıştın onu.

Çok üzüldün. Karıların da çok üzüldü. Hepiniz saatlerce süren ağlama seanslarında kendinizden geçtiniz. Sanki ağır bir yükten de kurtulup gitmiş, ferahlamış gibiydiniz.

Diyelim bir mutluluk anından

Diyelim olmuş siz evleneli birkaç yıl. Yasal orgazmlar, akşam misafirlikleri, demli çaylar, dünya evine sizin gibi yeni giren arkadaşlarla sabahlara kadar laflamalar, balayı anıları yarıştırmaları, bitmeyen alışveriş seramonileri... Yeni bir yaşam. Çarşaf çarşaf serilmiş önünüze. Bekliyor sizi.

Eşya çok önemli bundan sonra. Böyle diyorsunuz karınıza. Karınız ki ömrünüz bundan sonra. O pek katılmıyor size. Eşya nedir ki diyor. Israr ediyorsunuz. Mademki evlisiniz koltuk takımınız illaki L şeklinde olacak. İllaki yaslanacak sırtınız pofuduk yastıklara ve omurganız rahat edecek. İllaki halınız patchwork desenli olacak ki modern olduğunuz ilk bakışta anlaşılacak.

Önceleri eşya nedir bilmezdiniz siz ne tuhaf. Bekardınız. Annenizin evinde karanlık bir odada yaşardınız. Bir yatak, bir dolap, iki de raf. Neyse ki kurtuldunuz bekarlıktan. Eşyanın hâkimi olmak müthiş bir doyum hissettiriyor şimdi size.

Karınız. Genç. Güzel. Gülmeye çok yatkın. Yaşam dolu. Eşyaların arasında dolaşırken can katıyor her şeye. Durmadan sevişmek istiyorsunuz onunla.

İşte böyle. Eşyanın hayatınızda önem ve yer kazanmasıyla başlıyor her şey. İşyerinizde bilgisayar başındayken mesela, aklınıza takılıyor evdeki patchwork halıyla koltuğun uyumsuzluğu. Evlisiniz ya etrafınızdaki tüm nesneler arasında canlı bir bağ kurmak, bir uyum sağlamak ve bu masalı sonsuza dek sürdürmek hevesiyle dolusunuz.

Akşam konuyu açıyorsunuz karınıza. "Yarın kahvaltıdan sonra gidelim mobilya mağazasına, yeni bir halı alalım, başka eksikler de gelir belki bakarken aklımıza..."

Karınız tuhaf karşılıyor biraz. "Aman boşver koltuğu kanapeyi... Bütün hafta çalıştın, bütün günü evde geçiririz, ben sana yatakta kahvaltı hazırlarım" deyip yapışıyor dudaklarınıza. Başlıyorsunuz sevişmeye.

Sevişirken sevişirken aklınıza bazı şeyler takılıyor sizin.

Mesela karınızın eşyalar arasındaki uyumu bunca önemsemeyişi.

Mesela her an her dakika sevişmeye bunca hazır oluşu.

Mesela eve eşyaya ilgisizliği.

İkinci evliliğiydi bu. Buna yoruyordunuz. İlk evliliğinde eşyaya yaklaşımı böyle olmasa gerekti. İnsan evlenir de eşyaya hak ettiği ilgiyi göstermez mi. Hem de bir kadın. Yok artık. Kesinlikle ilk evliliğinde hevesi kursağında kalmış olmalıydı. Muhtemel ki kocasıyla bir kavga esnasında tabak tencere kırmış, perde havlu yırtmış, eşya gözünde tüm ehemmiyetini yitirmişti.

Böyle şeyleri düşünmemeye çalışıyordunuz bir yandan. İlk evliliğini, ilk kocasını, neler yaşadığını, neden ayrıldığını, hâlâ onu sevip sevmediğini. Tanışalı şurada kaç ay olmuştu. Bu kadar hızlı evlenmek zorunda mıydınız? Onu izleme, onu takip etme, yoklama çekme, imtihanlardan geçirme süreçlerini neden bir çırpıda atlamıştınız sanki?

İlk sevişmenizi hatırlıyorsunuz. Onun korkusuzluğu, onun ataklığı. Sarılıp atikçe üstünüze çıkmasını. Bacak ara-

nıza el uzatmasını. Kuvvetlice, koparırcasına emmesini.

Şakaya vurup da sormuştunuz.

"Herkesle böyle sevişir misin sen?"

"Evet."

"Kaldıramazsın." demişti bir arkadaşın. Annen de uyarmıştı. Aklına takılır, demişlerdi.

Israrcı oluyorsunuz. Evlisiniz ya, illaki hükmedeceksiniz eşyaya.

Sabah o mobilya mağazasındasınız. Karınızla el ele eşyalar arasında gezinmeye başlıyorsunuz. Bir ses karınızın adını zikredince dönüp bakıyorsunuz. Siz tanımıyorsunuz ama karınız tanıyor, koşup sarılmasından belli. A naber n'apıyorsun sen burada demesinden belli.

Hemen sizi de tanıştırıyor.

Alican. Eski eşi. Müdür olarak yakın zaman önce bu mağazada işe başlamış. Vov'lar, hayırlı olsun'lar havada uçarken sizin midenizde bir yanma hissi, ama çaktırmıyorsunuz. Modern bir insansınız, karınızın eski eşiyle tanıştınız diye gerilim yaşayacak veya yaşatacak haliniz yok.

Eşyaların arasında gezinmeye devam. Bu defa üçünüz.

Bu dinlenme koltuklarında televizyon karşısında saatlerce film izleseniz bile bacaklarınız kesinlikle uyuşmaz. Alican böyle diyor. Gülüşüyorlar. Bunun önceden kendi aralarında bildikleri ve hep güldükleri bir espri olduğunu düşünüyorsunuz.

Üçünüz yürümeye devam.

Kesme kristal vazoların, abartılı yapay çiçeklerin, her boy her çeşit mumların mumlukların, sandalyelerin ve taburelerin arasından geçiyorsunuz. Onlar iki adım önünüzde yürüyor ve eşyalar hakkında konuşuyorlar. Alican pozisyonunun da verdiği güveni konuşturuyor, kampanya günlerine denk gelmeniz çok iyi olmuş, ayrıca aldığınız her ürün için kendisi kasada şahsi iskontosunu kullanacakmış.

Karınız sevinçten havalara uçuyor. Sarılıp boynuna öpecek diye yüreğiniz ağzınıza geliyor. Neyse ki yapmıyor. Dikkati başka bir eşyaya anında yöneliyor ve hakkında konuşmaya başlıyor. Alican da ona aynı eşya hakkında malumat verirken siz iki adım arkalarında onları takiptesiniz. Karınıza kızıyorsunuz içten içe. Eşyayla birdenbire ilgilenmeye başlamasına. Kadifeler, satenler hakkında engin bilgisini Alican'a göstermeye çalışıyordu. Alican da onun attığı topları anında yakalıyor, konuşa anlaşa yürüyorlardı. Tepeden tırnağa sinire kestiniz. Madem bu kadar iyi anlaşıyorlardı neden ayrılmışlardı? Mümkün olsa mağazadaki eşyaların hepsini tek tek parçalamak istiyorsunuz. Tüm bu duygu karşamasından, mağazadan çarçabuk ayrılarak kurtulabilirsiniz. Tam dalgınlığınızdan sıyrılıp da haydi sevgilim biraz da başka mağazalara bakalım diyecekken manzarayı görüyor, donup kalıyorsunuz.

Alican denen puşt ufacık pembecik bir saten yastığı karınıza uzatıyor ve sen eskiden pembe severdin hâlâ seviyor musun demiyor mu?

Ağzını burnunu kırmamak için kendine hakim oluyorsunuz. Çünkü karınızın ne diyeceğini her şeyden çok merak ediyorsunuz.

Tek kelime etmiyor önce o. Yastığı alıp göğsüne bastırıyor sadece.

Sizin kalbinize oklar saplanıyor.

Karınız bir koşu yanınıza gelip kulağınıza fısıldıyor. Lavaboya kadar gitmesi gerektiğini, kasada kendisine yetişeceğini söyleyip Alican'a soruyor, lavabo ne tarafta acaba? Alican ona yön gösteriyor. Birlikte uzaklaşıyorlar.

Kasaya doğru yol alıyorsunuz. Zaman esneyip genişliyor sizin için. Yoksa sığmayacaksınız mekâna. Duvarlardaki saatlerin tik takları ruhunuzda zonkluyor. Neden olmasın? Karınızın o kurma bebek gibi şen şakrak cıvıl cıvıl ve her an

her dakika sevişmeye hazır hallerini hatırladıkça bu soru bir sarkaç gibi sallanıp duruyor. Huzursuzluğun o an büstünü yapacak olsalar siz olursunuz yani o kadar.

Neyse ki karınız çarçabuk geliyor. İçiniz bir parça rahatlıyor. Yanıbaşındaki Alican'a ters ters bakıyorsunuz. Herifin gözü karından başkasını görmüyor. Kasada şahsi iskontosunu yaptırdıktan sonra güya dostane bir tavırlarla da sizi yolculuyor. Hatta o sıra sarılıp bir de öpüyor karınızı. O

da içtenlikle karşılık veriyor. Ortanızdan çatlayacak oluyorsunuz artık.

Şimdi evdesiniz. Dikkatiniz tamamen eşyada. Karınızın telefonunda daha çok. Çlink bir mesaj düşüyor. Karınız ekrana şöyle bir bakıp kapatıyor. Ah şu bankalar mağazalar, diyor ama siz geriliyorsunuz.

Neden onunla öpüştüğünü soruyorsunuz. Öyle pattadanak.

Şaşırıyor. Böyle bir soruyu sorduğunuza inanamadığını söylüyor. Neredeyse ayıplar gibi bakıyor.

Yahu herif senin eski kocan, benim yanımda o kadar samimi olman doğru mu, diye bağırıyorsunuz. Reddediyor. Dostça medeni bir şekilde konuştuklarını söylüyor. Siz iddia ediyorsunuz. Sen dostça konuşmuş olabilirsin ama o dallama sana apaçık yürüdü, diyorsunuz. Yok be aşkım deyip mandalina uzatıyor ağzınıza. Islanan parmaklarını ağzına götürüp yalıyor. Öpüyor. İstekli görünüyor. Alican'ı tanısan sen de çok seversin, o asla öyle bir şey yapmaz, bu tamamen senin paranoyan diyor.

Baya baya eski kocasını savunuyor. Kanınıza dokunuyor. Madem o kadar iyiydi hoştu da niye ayrıldın diyorsunuz.

Çay yapayım ben derken çekirge gibi sıçrayıp koltuktan mutfağa koşuyor.

Sizin gözünüz halıyla koltuğun uyumsuzluğuna takılıyor. Eşyanın hâkimi olamayışınız ne fena. Sinir oluyorsunuz. Kendinize. Ona. Evliliğe. Evliliğinize. Neden evlendiniz ki sanki, madem eşyanın hâkimi olamayacaksınız neden? Bir uyum sağlayamayacaksanız nesneler arasında neden? Sırtınıza bir şey batıyor.

Çubuk tarçın atayım mı?

Olur diyorsunuz.

Sırtınıza bir şey batıyor. Televizyonda zap yapıyorsunuz.

Bir tartışma programında duruyorsunuz. Konu Türkiye'nin modernleşme süreci. Üzülüyorsunuz. Aynı Türkiye gibi siz de modern olmak istiyor, ama bir türlü olamıyorsunuz. Sırtınız acıyor. Ağlama isteğiyle dopdolusunuz.

Işığı söndürüp yanınıza geliyor. Çayları sehpaya bıraktıktan sonra başını göğsünüze yaslayıp eliyle bacak aranızı avuçluyor. İlk defa belki, rahatsız oluyorsunuz. Sırtınız neredeyse delinecek gibi oluyor acıdan.

Eşyaya çok sinirleniyorsunuz. L biçimindeki bu koltuk... bu pofuduk yastıklar... rahat ettirmeli sizi. Öfkeniz eşyaya. Ona hükmedemeyişinize. Sırtınıza gidiyor eliniz. Çekip çıkarıyorsunuz. O şirin pembe yastığı. Kumaşı ipeksi kaygan. Karınızın yüzünü incitmemesi hoşunuza gidiyor. Bastırıyorsunuz. Narin bir iki son çırpınış, sonra sesi kesiliyor. Kendinizi iyi hissediyorsunuz. Artık eşyanın hâkimisiniz.

De ki bir otobüs biletinden

De ki bir tel bir yaprak otobüs biletinden. İstanbulkart yok tabii o zamanlar. Eğer o gün o otobüse son anda binen iki kişiden biri olmasaydın tanışmayacaktın onunla. Eğer cebinde bir bilet olsaydı farkına bile varmayacaktın. Eğer otobüsün şoförü çelebi bir adamceğiz olup da briyantinli bıyığının ucunu burarken muzipçe gülümseyerek "gençler geçiverin, bi dahakine artık" deyiverseydi; haberin bile olmayacaktı varlığından. Oldu. Şoför biletin yoksa in aşağı dedi. İşte o sıra önündeki kız sana bir bilet verdi. İçin minnetle doldu ona karşı. Gözün parmak uçlarına kilitlendi. Pembe ve saydamdılar. Afallamışlığını şoförün bağırtısı bozdu. Geçin arkaya gençler. Koridorda yürürken sen kıza teşekkür ettin. Önemli değil derken güldü.

Boş bir koltuğa yorgunca bıraktın kendini. Otobüsün genel havasına uyup diktin gözünü camdan dışarı. Başladın düşünmeye. Kızın parmak uçlarını. Emzik ucu kadar güzeldi. O da seni beğenmiş olmalıydı. Neydi o sıcacık tebessüm. Aklın başından gitti. Dönüp arkana baktın. Yüzü de kalbi

kadar nurluydu. Geldi üstüne bir cesaret. Delikanlıydın. Yanaşıp arkadaşlık teklif ettin.

Kafasını kaldırıp şöyle bir baktı. Kestirmeden olmaz deyiverdi. Sonra da sakince dönüp yine camdan dışarı baktı. Nefret ettin onun baktığı dünyadan. Yerle yeksan etmek istedin o dünyayı. Hem çok güçlü hem çok güçsüz hissettin kendini. Dünyayı mahvedecek kadar güçlü ama güzel bir kızın gözlerine bakmayı beceremeyecek kadar güçsüz. Bir umman geçti benliğinin üstünden.

Sonra sonra aynı otobüsü aynı saatlerde takibe aldın. Ona rastlamak için. Kâh selam verdin başınla, kâh bir günaydın çıkıverdi ağzından. Konuşmaya, bir irtibat kurmaya çalıştın. Olmadı. Seninle hiç konuşmadı. Mecburen, sana da artık, kaza kader işaretlerini okuma işi kaldı.

Takibi yoğunlaştırdın. Attığı adımın, döndüğü köşenin, saçındaki kurdelenin manasını okumaya çalıştın. Okumayı yeni öğrenen çocuklar gibiydin. Fatih civarlarında, hani Fındıkzade, Şehremini oralarda yaşadığını öğrendin. Karanlık sokaklardan sık ve ürkek adımlarla geçtiğini. Yaşlı annesiyle babasına bakmak için çok çalışmak zorunda olduğunu. Bir tilki gibi yürüyordun peşinden. On metre kadar yaklaştığın bir akşam nefessizlikten ölecek oldun. Onu görmeden duramaz oldun. Geceleri hayaller kurdun. Uçsuz bucaksız bir ovaya kıl bir çadır kurmak istedin. Onu o çadırda ağırlamak istedin. Dışarıda kar kış fırtına boran olsun, sen sobayı gürül gürül yak istedin. Sevmek istedin. Temiz parmaklarının her birini tek tek tek tek tek tek tek tek tek emmek. İstedin.

Kızın haberi yoktu tabii. Süslendin o akşam. Sürdün saçına bol briyantin. Bastın ayakkabının arkasına. Parfüm de sıkındın her yanına. Açtın gömleğin yakasını bağrını. Çıktın karşısına. Tutup kolundan çektin o kuytuya. Dedin ki seviyorum kız seni.

Asabi bir bakış atıp çekti kolunu yürüyüp gitti.

Hırçınlığına verdin. İlk anda kendini teslim etmeyişi hoşuna gitti. Demek senin yerinde tillahı olsa yani senden daha yakışıklı, senden daha zengin biri olsa –ki tüm dünya onlarla doluydu– tozunu attıracak, ona da ümit vermeyecekti. Bağlandın ona. Hükmü kaderle.

Takiplerin sıklaştı. Israrında nasıl haklısın. Onu seviyorsun ve her zaman seveceksin. Onunsa yapması gereken şey gayet basit. Kendisini sevmene izin verecek. Ondan kolay ne var? Biri seni sevse, hemen izin verirsin. Biri seni sevse... Biri seni sevse... Lafın gelişi.

Olmadı. Aksileşti. "Çekil git be, manyak, ne dolanıyorsun peşimde!" dedi. Hatta bir keresinde de dönüp tıslad kedi gibi. "Polise şikayet edeceğim seni sapık!" dedi. Mahvoldun. O söz sana söylenir mi? Sen ki değil polis, ordu çıksa karşına eğip bükecek güçte adamsın. Acayip kinlendin.

Baştan ayağa takiptesin artık. Hem avcısısın kaderinin, hem de avı. Gece uyurken bile aklın onda. İşaretlere göre o da seviyor seni. Sevmese o gün o köşeyi dönerken niye dönüp baksın? Hani polise şikayet edecekti? Demek ki hoşlanıyor senden. Cilve naz niyaz numara afra tafra. Gelecek dize. Olacak terbiye.

Sonra o olay oldu. Yedin nezarette eşek sudan gelesiye bir dayak. Ummazdın ondan böyle bir sille. Çıktın karakoldan. Ettin bir yemin. Bedeli ödenmiştir dedin.

Saklandığın köşeden onu gördün. Tutuşmuş biriyle el ele. Alev alev yürüyor. Gülüyor, konuşuyor. Anladın hemen. Kıskandırmaya çalışıyor. Kahpe. Baştan sona cilve. Baştan sona naz niyaz numara afra tafra.

Fırladın saklandığın köşeden, saydın sövdün ıssız sokakta, dallama korkup kaçınca kızın yakasından tutup duvara yapıştırdın, bunun ağzını gözünü yalayıp yutmak emmek öpmek isterken, bunun parmak uçlarını tek tek sevmek isterken, bunu sıcak soba başlarında ağırlamak isterken vurup

kırmaya çekip itmeye başladın sen, ellerin kan içinde kaldı. Seni sevmeyişine anlam veremiyordun. Onu öldürmeyi istemiyordun. İstemeye istemeye öldürdün.

Mahkemede hakim tarafından ısrarlı takip sonuçu cinayet suçundan ömür boyu hapse mahkûm oldun.

Diyelim paslanmaz çelik bir duş başlığından...

Diyelim şundan on on beş gün öncesine kadar karınız mutfakta et doğrarken size seslenmiş, banyodaki duş başlığının bozulduğunu söylemiş ve eklemişti, dışarı çıktığın bir ara, sokağın başındaki nalbura uğrayıp yenisini al.

Siz hemen hazırlanıp çıkmış, sokağın başındaki nalbura gitmiş, bir sürü duş başlığına sağında solunda bir arıza arar gibi evirip çevirip dakikalarca bakmış, "amma baktın be dayı, kız mı alıyorsun" diye takılan genç satış elemanına gıcık kapmış, elindeki duş başlığını oraya lanet okuyarak bıraktıktan hemen sonra oradan çıkmıştın.

Kendinize. Karınız. Hayatına kızgındınız. Hızlı adımlarla yürüyordunuz. Nalbur değildi bir kere oranın adı. Nalburiye idi. Nalbur, nalburluk işini yapan kişiye denirdi. Daha bunu bilmiyordu. Ama sizin kabahatindi. Onun her söylediğini söylediği dakka yapmak zorunda mıydınız? Başka nalbur mu yoktu? İlla onun söylediği nalbura mı gelmeliydiniz? Memuriyet ruhunuza sinmişti işte. Dünkü çocuğun alay edeceği birine dönmüştünüz. Yakasına yapışıp ulan deden yaşında adama espri yapmaya utanmıyor musun demek vardı ama siz yapamazdınız. Saygınlığınıza halel gelirdi.

Saygınlık sizin için her şeydi. Bir kurumda geçirdiğiniz otuz yıllık çalışma hayatınız vardı. Giyiminize kuşamınıza aç kalsanız dahi her zaman dikkat ederdiniz. Ütüsüz pantolonla gömlekle sokağa çıkmaz, genellikle insanın gözüne çarpmayan, sadece üstünde taşıdığı şahsı öne çıkaran soluk renklerde takım elbiseler giyer, çarşıda pazarda sallapati giysilerle hımbıl hımbıl takılan civar esnafta saygı uyandırmaktan hoşlanırdınız. Herkesin gözünde bir güvenilirliğiniz vardı. Bir kredilibiteniz. Beyaz eşyacısından tut da kasabına manavına kadar.

Ya evde? Yani bir kredibiletiniz bir güvenilirliğiniz.

Yoktu. Uzun zamandır yoktu. Aile fertlerinizin hiçbirinden hak ettiğiniz saygıyı görmediğinize inanıyordunuz. Bunun bazı unutulmaz örnekleri hafızanıza kazınmıştı, ölseniz dahi unutmayacaktınız.

Bundan belki kırk elli yıl önce siz daha kurumda tıfıl memurken bir gün çok zengin ve yaşlı bir hanımefendi gelmiş, müdürünüz anahtarı size teslim edip hanımefendiyi kiralık kasaların bulunduğu bodrum kata indirmenizi istemişti. Siz de kenarda beklerken kadının ayak dibine düşürüp de farkına varmadığı o mücevher kesesini görmüştünüz. İsteseydiniz, kadını üst kata çıkarıp yolculayabilir, sonra hemen bodrum kata inip keseyi cebe indiregandi yapabilirdiniz. Kimse görmezdi. Ama yapmamıştınız. Yapamazdınız. Keseyi yerden kapıp hemen kadına uzatmıştınız. Kadın da sizin bu erdemli davranışınızı çok takdir ettiğini müdürünüze sizi çok överek göstermiş, sırtınızı sıvazlamış, kendinizle gurur duymanızı söylemişti ikisi de.

Ya evdekiler? Gülmüştü onlar.

Yine de az çok emekli olana kadar havanız yerindeydi. Hem karınız hem de çocuklarınız asgari saygıyı koruyor, size diklenmiyorlardı.

Sonra emekli oldunuz ve bütün hayatınız değişti.

İlk zamanlar yan gelip yattınız sabahları, içtiniz kuşluk vakitlerinde fincan fincan sade kahveleri, halıların yumuşaklığının, koltukların vaatkârlığının farkına vardınız, ne de olsa çok çalışmış, çok yorulmuştunuz.

Sonra okudunuz döne döne bütün gazeteleri, anlattınız bilhassa siyasi köşe yazılarından edindiğiniz kimi fikirleri eşinize dostunuza kendi fikrinizmiş gibi, politika, hukuk, gündem, memleket, siyaset kelimeleri düşmez oldu dilinizden. Zamanla sıkıldınız.

İnternet alemine daldınız. Feysbuk, twitır üzerinden arkadaş grubu yapıp kafelerde buluştunuz. Artık biraz eğlenmek hakkınızdı. Yeni arkadaşlıklarınız arasında hafif flörtleştiğiniz bir iki kadın bile oldu. Gönül eğlendiriyordunuz, ileri gitmemiştiniz.

Hülasa bu yeni emeklilik hayatınızdan siz memnundunuz.

Ya evdekiler? Bak onlar değildi. Evde boş boş oturduğunuzdan, evin geçim parasını kafelerde mafelerde yaşınıza başınıza hiç yakışmayan tanımadığınız insanlarla harcadığınızdan söyleniyorlardı. Büyük oğlunuz bir gece noktayı koydu. Aşağıdaki benzin istasyonunda kasada duracak güvenilir bir elemana ihtiyaç varmış. Eliniz kolunuz sağlammış. Gidip orada çalışabilirmişsiniz.

Karınız, kızınız, hatta küçük oğlunuz bile onu destekleyince siz de ertesi sabah kendinizi benzinlikte buldunuz. Saygın bir kurum emeklisi olduğunuz için derhal işe alındınız.

Birkaç hafta diş sıktınız. Geceleri karınıza dert yandınız. Ciddiyetsiz yer, hırlısı hırsızı, arsızı yüzsüzü, sabahları günaydın demeyi bile bilmiyorlar, verdikleri de üç kuruş para, dediniz. Karınız ne yaparsan yap deyip sırtını dönüp uyudu.

Bir istifa mektubu yazıp işi bıraktınız. O benzinlikte istifa mektubu verip işten ayrılan ilk çalışandınız.

Evdekiler çok kızdı size. Evet evet bildiğin kızdılar. Hat-

ta neredeyse çocuk gibi azarladılar. Neyse ki zil çaldı. Size apartman yöneticiliği teklif ettiler, hemen kabul ettiniz, bu işi layığıyla yapabilirdiniz, en azından elektrik su parasından tasarruf eder, evdekilerin dırdırından kurtulurdunuz. Çok kısa bir süre sonra o vakte kadar melek yüzlerini gördüğünüz komşularınızın çıyan yüzlerini görüp mideniz bulandı. Onlarla yüz göz olmaktansa bu işi de bıraktınız.

Evdekiler sizinle o saatten sonra kontağı kestiler. Veya siz içinize kapandınız. Terlikleriniz oldu sonra. Evden çıkmamaya başladınız. Tüm gün salondan mutfağa, mutfaktan yatak odasına seyahatlere çıktınız, pijamayla dolaştınız, pirinç ayıklamaya, halıya süpürge tutmaya, pazara markete gitmeye başladınız, marketlerden topladığınız el ilanlarını saatlerce incelemeye, hangi ürün diğerinden daha ucuz broşür broşür araştırmaya, bazen de uyuklamaya başladınız.

Karınız emekli maaşınızın mutfağa yetmediğini söylüyordu. Ona uzun zamandır kırgındınız. Çocukların yanında sizi korumuyor, aylardır yıllardır da yatakta sizi yalnız bırakıyordu. Bazı geceler eliniz kolunuz bir yerine yanlışlıkla değecek olsa sapık görmüş gibi yüzünüze bakıyordu.

Bir gün kolunuzun altındaki yastığı sormadan çekip alıyor, bir gün gömleğinizin yakasını ütülemeyi unutuyor, bir gün de mutfaktan salona geçerken soğukça eli boş gitme, götür şu tencereyi diyerek mesela, size saygı duymadığını açıkça gösteriyordu. E koyuyordu bu size tabii. İçerliyordunuz. Bir gün nefes alamadınız. Kendinizi dışarıya dar attınız.

Evin alt tarafında küçük bir koruluk vardı. Gündüzleri oraya gitmeye başladınız. Kolunuzun altına bir gazete sıkıştırıp yürüyor, bir banka oturup sevdiğiniz köşe yazarlarının yazılarını okuyordunuz. Yani okuyor gibi yapıyordunuz. Sonra gözünüz çok yorulmuş da yeşile bakarak onu dinlendirmek istiyormuşsunuz gibi kaldırıp kafanızı etrafa bakıyordunuz.

Onları ilk gördüğünüz anı hiç unutmuyorsunuz. Çam ağaçlarının dibinde dolaşan hurilere benziyorlardı. Civarda çalışan kadınların çocuklarına bakan genç kadınlar. Slav, Moldovalı, Rus veya Azeri genç kadınlar. Hepsi tay gibi maşallah, hepsi birbirinden hayat dolu.

Onlar da sizi yaşlı amca olarak gördüklerinden yanınızda çekincesizce konuşuyor, zaman zaman el kol şakası yaparak neşeyle gülüşüyorlardı.

"Bugün yine çok yakışıklısın amca!"

"Yıkılıyosun, yenge kıymetini biliyo mu amca!"

"Amca sen emekli misin, evin var mı, maaşın ne kadar, oo sen de daha çok iş var, ne kısmetlerin çıkar!"

Memnun gülüyordunuz. Korulukta küçük bir cemaat olmuştunuz.

Eve döndüğünüz bir akşam şaka maksatlı karınıza parktaki genç kadınların sizi beğendiğini söylediniz. "Bu buruşuk halinle seni kim ne yapsın!" dedi gülerek.

Koruluktaki cemaatten biri bir gün size bir arabanın çok yakışacağını, o güne kadar nasıl arabasız dolaştığınızı filan söyledi.

Akşam konuyu karınıza açtınız. Bu gerçekten de iyi bir fikirdi. Hem torunu torbayı pikniğe götürmeye de yarardı. "Hanım bir araba alsak da tıngır mıngır dolaşsak mı boğazı moğazı, ne dersin a canımın içi?" bile dediniz. O da sevinir sandınız.

Sevinmediği gibi büyük oğlanın yakında iş kuracağını söyledi, maddi olarak yardım etmeye söz verdiğinizi hatırlattı, hem şekerinizin hem de tansiyonunuzun şoförlük yaparken sorun yaratabileceğini söyleyerek sizi uyardı. "Araba maraba senin neyine, git bi iş bul kendine!"

Ona sinir oldunuz. İyice yaşlandığına kanaat getirdiniz. Koruluktakiler haklıydı. Sizde hâlâ iş vardı.

Gidip bir sürücü kursuna kaydoldunuz. Ders kitaplarını

gece gündüz çalışıp sınavlardan yüz aldınız. Karınız bu gayretinize gıcık olduğunu suskunluğuyla gösterdi. Umursamadınız. Çektiniz krediyi, bastınız parayı, aldınız arabayı, getirdiniz kapının önüne. Karınızın her dediğini yapmak zorunda mıydınız a!

Kısa süren şoförlük hayatınız böyle başladı işte. Bazen araba kullanırken zaman zaman yol şeritleri gözünüzde çiftliyor, bazen başınız dönüp terin suyun içinde kalıyordunuz ama azminiz yerindeydi. Koruluktaki cemaatten arkadaşlarla baraj kıyısına bile gittiniz bir gün. Doyasıya eğlendiniz. Kızlar göbek attı siz seyrettiniz. Karşıdan gelen tırın altına girmekten son anda kurtulup E-5'te ters dönene kadar böyle düşündünüz. Yanınızda karınız ve torununuz vardı!

Büyük oğlunuz o akşam deliye döndü. Baba sen öleceksen öl ama annemin, çocuğumun ne günahı var. Ya sen daha televizyon kumandasını kullanmayı bilmiyorsun, nereden çıktı bu araba sevdası dedi ve anahtarı elinizden çekip aldı.

Diri diri toprağa gömülmüş gibi hissettiniz kendinizi. Elinden anahtarı alınan bir erkek.

Sonra kapı zili çaldı. Yakındınız, açtınız. Karşınızdaydı. Hatice. Kapıcı İsa'nın karısı.

"Amca şunu doldurur musun?"

Elindeki kovayı uzatıyordu. Yine bir içim suydu. Sargılı kolunu boynuna bir tülbentle asmıştı. Merak edip sordunuz. İsa, deyip başını hafifçe önüne eğerdi. Acıdınız kızcağızın haline. İsa ciğeri beş para etmeyen herifin tekiydi. Esrar işlerine bulaştığını, kızcağızı her allahın günü dövdüğünü, bütün gün kahvede pinekleyip apartmanın temizliğini çöpünü hep kıza yıktığını, yetmezmiş gibi civar apartmanların merdivenlerini silmeye de gönderdiğini biliyordunuz. Kovayı gözünüze o an kanadı kırık bir melek gibi görünen Hatice'nin elinden kapıp banyoya koşturdunuz. Musluğun altına bırakıp düşündünüz. İt herifin yaptığı insanlık dışıy-

dı. Siz saygın bir erkektiniz. Bu yüzden kovayı geri uzatırken "Kızım kocandan korkma, polise git, ya da ben konuşayım kendisiyle..."

Sözünüzü kesti, katiyen olmaz amca, öldürür beni, deyip gitti.

Sonra sonra kapı önlerinde, bahçede, sokakta, pazarda markette peşine düştünüz bunun. Kâh elinden ağır pazar torbasını kapıp taşıdınız, kâh kocan hâlâ eziyet ediyor mu dediniz. O tatlı tatlı gülümsedi. Sonra onun merdiven silmeye gittiği apartmanların etrafında dolanırken buldunuz kendinizi. Tesadüfen oradan geçiyormuş görüntüsü yaratmaya çalıştınız.

İsa duyarsa çok fena olur amca, dedi o bir gün.

Duyarsa duysun, deyiverdiniz birden. Ağzınızdan çıkana kendiniz de şaştınız ama demiş bulundunuz işte. Sonra da gerisini getiriverdiniz bir nefeste. İki dairem, emekli maaşım var, yaşatırım kız seni, bile dediniz.

Şaşırdı. Hatice. Yüzü bir kumruya benziyordu.

O gece onu hayal ederek yaklaştınız karınıza. Yorgun olduğunu söyleyip iteleyeceğini biliyordunuz. Lafı yapıştırdınız. "Sen ev işleriyle çok yorulma, çağır kapıcının karısını o yapsın." Hin hin güldünüz.

Sonracığıma temizlik günleri şenlik günleri olup çıktı size. Karınız sizi evden postalamaya çalışıyordu ama siz kılınızı kıpırdatmıyordunuz. Hatice'yi yakın takibe almıştınız da ondan. Gözünüzü ondan alamıyordunuz.

Bahçedeki kuytu köşede beklediniz o akşam. Çöp atmaya çıkınca yanına seğirttiniz. Başınızla koruluğu işaret edip yürüdünüz. Peşinizden geldi. Kuytuda teklifinizi yineleyip ciddi olduğunuzu söylediniz. Hatta kendinize hakim olamayıp ona sarılıp öpmeye bile kalktınız.

Hatice ağladı. Kötü kadın mı belledin sen beni amca, dedi.

Yaptığınızdan utandınız. Sadece bir an. Onun o düzgün

parmaklı ellerinden tutup kucağınıza oturttunuz. Başını göğsünüze yaslayıp sakinleşmesi için de saçını okşadınız. Onu kötü kadın bellemediğinize dair şahadetler getirdiniz.

Hatice bir parça sakinleşince şu hayatta kimi kimsesi olmadığını, köylük yerde babasının onu bir mal gibi sattığını, daha çocuk yaşta İsa'nın tecavüzüne maruz kaldığını, çok çile çektiğini anlattı. Çok üzüldünüz. Onun gibi bir terütazenin çekeceği dertler değildi bunlar. O daha bir kuzuydu kuzu.

Kuyumcuya girdiniz. İncecik bir bileklik aldınız. Hatice'nin yüzünü güldürmekti niyetiniz. O kabul etmek istemedi tabii. Ama sonra sevincini boynunuza bir çocuk gibi sarılarak gösterdi. Hatta yanağınızdan öptü. "Sen var ya sen çok iyi bi insansın amca!" bile dedi. Heyecandan kalbiniz duracak oldu sizin.

Sonra sonra bunun iki küçük çocuğuna oyuncaklar, bunun kendisine cep telefonu, hatta pahalı parfümler bile aldınız. Akşamları çöp atmaya çıktığında peşine düşmek için fırsatlar kollamaya başladınız. Bazen bir hediye verecekmiş bazen de çok önemli bir şey konuşacakmış gibi koruluğun karanlığına çektiniz onu.

Ama onun da Allah için vardı bir tarzı. Her seferinde önce nazlanıp itiraz ediyor, sonra orasına burasına azıcık da olsa dokunmanıza izin veriyor, nazlanıyor, sıkıca belini kavradığınızdaysa kendini geri çekiyor, tüm bunları yaparak sizi çıldırtıyordu. Papağan gibi tekrarlıyordunuz, iki dairem, bir maaşım var, hepsi senin olsun, benim ol yaşatayım kız seni. Bunları söylediğiniz için içten içe kendinizle, cesaretinizle gururlanıyordunuz.

Hatice bir akşam küçük kızının hastalandığını söyleyerek iki gözü iki çeşme ağladı korulukta. Kocasının beş kuruş para vermediğini, eğer ki kızına bir şey olursa canına kıyacağını söyledi.

Koşup bankadan acil bireysel kredi çektiniz. Getirip avucuna saydınız.

Sonraki birkaç gün Hatice ortalarda görünmedi. Meraktan öldünüz. Bir komşudan ailecek memlekete gittiklerini öğrendiniz. Hatice burnunuzda tüttü. Başladınız aşk acısı çekmeye.

Halıları dalgınlıkla ters taraftan süpürdünüz. Bardağı sürahiyi elinizden düşürdünüz. Çocuklarla şiddetli kavgalara tutuştunuz. Karınızla boğuştunuz. Hayattan, hayatınızdan nefret ettiniz. Onu özlediniz. Onun yanında kendinizi nasıl işe yarar, nasıl dinç hissettiğinizi acıyla hatırladınız. Onsuz bir emekliydiniz. Onsuz horlanan bir kocaydınız. Onsuz öz evlatları tarafından aşağılanan bir babaydınız. Sarsıldı aklınız. Koruluktaki hatıralarla yaşadınız günler gecelerce.

Sonra çıkıp geldi Hatice. Evin eşyalarını kamyona vermek için geldiğini, memlekete kocasının, çocuklarının yanına döneceğini söyledi. İçiniz çalkalandı sizin, olmaz dediniz, onsuz yaşayamayacağınızı söylediniz.

Şaşırtıcı bir şey oldu ve Hatice de ağlayarak aşkını itiraf etti size. Yalan yok, benim de gönlüm sana aktı amca, ama ne gelir elden, çocuklarımı bırakamam dedi.

Bu itiraf yetti. İstese o an canınızı verecektiniz. Canınızı değil, bir evinizi istedi. Üstüme yap, boşanayım kocamdan, çocuklarımla yaşarım, sen de gelirsin istediğin zaman dedi.

Sevinçten havalara uçtunuz. Ancak bu işi de saygın bir biçimde halletmeliydiniz. Hatice'ye bir kapatma gibi davranmamalıydınız. Plan yaptınız. Karınızın karşısına çıkıp boşanmak istediğinizi söyleyecektiniz. Şiddetli kavgalar yaşanacak, çocuklar itiraz edecek, ele güne rezil olacaklarını söyleyerek sizi tımarhaneye kapatmaya kalkışacak olsalar dahi kararınızdan dönmeyecektiniz. Bir erkeğin hayatında böyle bir şans eline bir daha geçmeyebilirdi.

O sabah karınızın istediği paslanmaz çelik duş başlığı-

nı almış eve dönüyordunuz. Sıcaktan bunalmıştınız. Kapıyı açıp içeri girerken alnınızda biriken teri sildiniz. Tam üst kata çıkan merdivenlere yönelmişken aşağıdan gelen sesleri duydunuz.

"Sakız gibi uzattın lan, ne zaman yapacak evi üstüne!"

"Ne bileyim, sen görünme ortalarda işte!"

"Yoksa herife veriyo musun kız?!"

"Yok be o buruşuğun nesine vericem!"

Trabzanın kenarında tutunup kaldınız yoksa yere düşecektiniz. Sırtınızdan boşanan terde boğulacak gibi oldunuz. Usulca çıktınız merdivenlerden.

Karınız yine mutfaktaydı. Yemek yapıyordu. Et doğruyor-

du. Salona geçip başladınız düşünmeye. Başınıza açtığınız belayı. Geldiğiniz oyunu.

İsa bir akşam yolunuzu kesti. Evi Hatice'nin üstüne yapmazsa aranızdaki ilişkiyi çocuklarınızla karınıza söylemekle tehdit etti. Hatta bir akşam karanlıkta kızınızın yolunu kesmekle. Boku yediğinizi düşündünüz.

Temizlik gününden önceki akşam ev ahalisini toplayıp olan her şeyi anlattınız. Çılgına döndüler. Büyük oğlan üstünüze yürüdü, kız korkudan ağladı, öfkelenip bağırdı, ya bu adamlar bana tecavüz ederse bile dedi. Karınız! O zavallıya inme inecek oldu. Topluca çekip gittiler.

Sabah Hatice geldi. Kovayı deterjanı hazırladı, başladı her yanı silip süpürmeye. Siz koltuğunuzdaydınız. Hesapta gazete okuyordunuz ama gözünüz Hatice'deydi. Banyoya gittiğini görünce yerinizden kalktınız.

Küvetin kenarına eğilmiş içini ovuyordu. Yekten giriştiniz. Seni adi kahpe, seni dolandırıcı dediniz, kocanla iş birliği yapıp beni tuzağa getirirsin ha!

Afalladı, itiraz edecek oldu, sizi suçladı, korudaki karanlık kuytularda ırzına geçtiğinizi, savcılığa şikayet edeceğini söyleyip saçmasapan konuşmaya başladı. Elinizle ağzını kapadınız. Hatice'nin. O güne kadar öpme hayaliyle yanıp tutuştuğunuz Hatice'nin tatlı dudakları avuç içinizdeydi şimdi. Nefessiz kaldı. Son sözlerini duymak istediniz. Hane halkının lincine maruz kalacağınızı bile bile ona son bir şans tanıdınız ve elinizi çektiniz.

"Kimse dolandırmadı seni lan, genç karı istemenin tabi ki de bir bedeli var" dedi. Mideniz bulandı sizin. Ona hak ettiği dersi vermek istediniz. Paslanmaz çelik duş başlığı paketinden çıkarılmış vaziyette kenarda duruyordu. Kaptığınız gibi indirdiniz kafasına. Sesi kesildi. Islak küvetin içine usulca kaydı gitti.

De ki kalem kâğıttan

de ki başbaşasınız sonunda
kadın geçmiş karşına
bir elinde bir kalem
diğer elinde bir fincan kahve
yaymış bir defteri dizine
yazıyor ha yazıyor

merak edip bakıyorsun
ne acaba ne yazıyor
her ne yazıyor da
uçuyor kalemi bunca
hiç olmayan kimi satırlar boyunca
ne ne yazıyor bu kadın da
bulandırmaya yetiyor mideni
tıkırtısı kalem ucunun
acıyorsun kendine
yetmediğini düşünüyorsun yetemediğini

öyle ya
hangi sokaklarda dolaşıp
hangi yağmurlarda ıslanıyor
hangi rüzgârlar değiyor yanaklarına da
yazarken unutup gidiyor seni bunca

hayır hayır
ne yıkanacak çamaşır
ne doyurulması icap eden çocuklar var
sadece senden uzaklaşmasına tahammül edemiyorsun
iradesinin bu yöne doğal temayülüne

sadece sana akmasını istiyorsun
tüm varlığını senin varlığına armağan etmesini

kabullenemiyorsun
bir iki isyan ediyorsun
yeri geliyor diş sıkıyorsun
yanıyor bu esnada tencerelerin dibi
kokuyor banyo
çöküyor ev
başına çöküyor

gömülüyorsun yalnızlığına
ki en sevmediğin mekân
kalıyorsun orada bir süre
yığılıp oturuyorsun bir koltuğa
yiyorsun mevsim meyvelerini
içiyorsun demli çayları
uzunca bir zaman
sonra aralıyorsun gözünü
vazgeçmiş olmasını ümit ederek
heyhat bakıyorsun

yazıyor
hâlâ
basıyor seni bir sinir
titriyor elin ayağın
hoplayıp kalkıyorsun yalnızlığından
varıyorsun yanı başına
tutuyorsun kolunu kalemini

sevsen mi
kırsan mı
bilmiyorsun

dayanılır gibi değil çünkü
senden uzaklaşmaya meyyal olması her an

çırpınıyor kalem
çırpınıyor kol
çırpınıyor kalpler
ve veriyor son nefesini kadın

Yarın Bir Kadını Öldüreceklere Tavsiyeler

1) İlkin, sizden önce bir kadını öldürmüşlerin kulak burun kesme, altı aylık gebe kadını karnından bıçaklama, diri diri toprağa gömme gibi hayli uç noktalara varan ihtişamlı yaratıcılıkları karşısında kendinizi kesinlikle yetersiz hissetmeyin. Kabul, çıtanız yüksek ama arkanız sağlam. Şöyle ki tarih sizin, sahne sizin, pist, podyum, galeri, hepsi sizin. Rahat olun. Gevşeyin. Parkta bahçede dolaşıp yeşile toprağa basın. Oksijen alın.

2) Bir kadını öldürmeden önceki birkaç saat içinde yemek yemeyin. Aranızda öldüreceği kadının pişirdiği yemeği yiyenler var ki siz onlardan olmayın. Midenize fesadı sokmayın. Gazlı içeceklerin kıyısından geçmeyin. Mazallah geğirirsiniz. Zihniniz dağılır. Elinize yüzünüze kan bulaşır. Hatta ve muhtemeldir ki kusabilirsiniz. İz bırakmamak için kusmayın.

3) Öldürmeyi istediğiniz kadının işlediği suçun içeriğiyle cezalandırma yönteminizi doğru orantılayın. Şöyle ki araç

gereç alet edavatınızı dahi buna uygun seçin. Misal içeriği namus olan bir suçun cezası için keser sapından Osmanlı'nın ahşap zıbıklarına kadar geniş bir yelpaze sizleri bekliyor. Acele etmeyin. Düşünün, seçin, beğenin, öyle öldürün.

4) Sizden önceki zamanlarda bir kadını öldürmüşlerin hikâyelerini merak edin, araştırın, bulun, okuyun, öğrenin, feyz alın. İnternet ve hatta kütüphaneler ne güne duruyor, son yirmi yılın arşivine şöyle bir göz atın yeter.

5) Bir süre gündelik işlerden zihninizi temizlemeniz tavsiye olunur. Ödenmemiş faturaları, kesilen elektrikleri umursamayın.

6) Telefonunuzu sessize almayı unutmayın. Çalar, dikkat dağıtır.

7) Pompalı tüfek kullanmayın. Bu silah büyük hayvan avı için uygundur. Yaban domuzu, ayı gibi. Küçük hayvan avları içinse uygun değildir. Ayrıca yarı otomatik olduğundan mermiyi fırlatmadan önce elinizle şarjörü geri çekme zorunluluğu vardır ki işte tam burada bir ses duyulur. Şakırtr gibi. Bu ses hayvanları korkuttuğu gibi kadınları da korkutabilir. Dahası kaçma fırsatı yaratabilir. Hasılı bu silahı tercih etmeyin.

8) Hâlâ en klişe yöntemi tercih edecek ve eğer ekmek bıçağı kullanacaksanız lütfen bir gün önceden güzelce bileyletin. Malta taşı en iyisidir. Kadının öldüğünden emin olmak için defalarca saplamak zorunda kalmazsınız. Kolunuz daha az yorulur veya hiç yorulmaz. Tek veya iki hamlede işini bitirirsiniz. Eminönü tarafındaki bileyciler İstanbul'daki en iyileridir. Oradaki Ali bey benim yakinimdir, benim yolladığımı söylerseniz iskonto yapar muhakkak.

9) Psikolojik kimi öldürme yöntemlerini siz zaten ezelden biliyorsunuz. Eve kapama, göz hapsine alma, tahakküm kurma. Bildiğiniz başını ezme, yok etme, zihnini bulandırma. Ona değersiz olduğunu hissettirmeye çalışma. Mesela sakarlığını abartın. Unutkanlığıyla ilgili şaka yapın eşin dostun içinde. Balık hafızalıdır benim güzel sevgilim, deyip gülün. Ağzınızdan çıkan sözlerle davranışınız arasındaki tezatı ilk anda idrak edemeyecek olan kadın o an ne yapması gerektiğini kestiremeyeceğinden tuzağınıza düşecektir. Ona bir hiç olduğunu sık sık hatırlatın. İki ileri bir geri adım atın. Neye uğradığını şaşıracaktır. Bu şekilde bir kadını yıllarca oyalayabilirsiniz. Kedinin fareyle oynadığı gibi onunla oynayın, sersemletin, zaten yavaş yavaş ölecektir, göreceksiniz. En azından bir yaşayan ölüye dönüştüğü araştırmalarla sabittir.

10) Eğer ani bir şokla öldürmek isterseniz yekten intihara sürükleyin. Bel altı vurun ve sistematik olarak onu orospulukla suçlayın.

11) Geçmişte yaptığı bir hatayı defalarca yüzüne vurmaktan çekinmeyin. Annesi veya kız kardeşleri hakkındaki şüphelerinizi zaman zaman dile getirin.

12) Mümkünse hızla doğurtun, kalabalık şehirde yaşanmaz, taşınıp gidelim buradan, deyin, ıssız yerlere götürün. Toplumdan izole etmek iyi ve yaygın bir öldürme metodudur.

13) Bir kadını öldürmenin en kesin yolu onu anneliğinden vurmaktır. Onu iyi anne olmamakla suçlayın. Sütü az geldiği için, kilo aldığı için, çocuk hasta olduğu için kızın.

14) Başka kadınları kötülemeyi ihmal etmeyin. Arkadaşlarını küçümseyin. Aptal bulun. Onların sizin ilişkinizi kıskandığını söyleyin. Aranızda herkesten farklı, çok özel bir bağ olduğuna inandırın. Evde olan dört duvar arasında kalır, bizim birbirimizden başka kimsemiz yok deyin.

15) Zaman zaman olta atın. Kız arkadaşlarıyla sizin hakkınızda ne konuştuğunu anlamaya çalışın. Yoksa benden şikayet mi ediyorsun hı, deyin. Özgüvenine oynayın.

16) Bir kadını öldürdükten sonra ne yapmanız gerektiğine gelince. Oturup ağlayın. Acziyetinize. Ve yaradana dua edin. Bir an önce sizin canınızı alsın, alsın da, bir can almanın ne olduğunu anlayın diye.

Ben bu kitabı ne için yazdım?

ben bu kitabı yarın öldürülecek bir kadınmışım gibi son nefesimle yazdım. ben bu kitabı yarın bir kadın daha öldürülmesin diye yazdım. ben bu kitabı toplumsal duyarlılığa mütevazı bir katkı sunmak için yazdım. bir de itiraf. aile içi şiddetin yüksek olduğu bir evde büyüdüm. evimiz sürekli suç mahalli gibiydi. ebeveynlerim sürekli kavgalar eder, evde çatal bıçak havada uçuşurdu. ben ikisinden birinin bir diğerini türlü çeşit yöntemle öldüreceğine inanır, geceleri uyuyamazdım. endişemi bazen yakın bir akrabama açar, yardım isterdim. evde her an her dakika bir cinayetin işlenebileceğini söylerdim. "yok artık!" der, abarttığımı söylerlerdi. ebeveynlerimin birbirlerini çok sevdiklerini, işte bu yüzden böyle şiddetli kavgalar ettiklerini, kafaya fazla takmamamı, işime gücüme bakmamı söylerlerdi. şaşkına uğrardım. göz göre göre yaklaşan bir cinayeti önleyebilecekken hiçbir şeyin yapılmayışına. insanlığa inancımı kaybettiğim zamanlardı.

iki bin dokuz yılında televizyon ekranlarında devrin adalet bakanı çıktı ve açıkladı. o yıl erkek şiddetiyle öldürülen kadın sayısı dokuz yüz altmış üçtü. bu, o yıl terörle savaşta

ölenlerin sayısından fazlaydı. türkiye dehşete düştü. televizyon kanallarında oturumlar yapıldı, hukukçular, psikiyatristler konuştular, yetkili makamlar alarma geçti, feministler ellerinde pankartlarla yürüdü ve herkes gerekli yasal düzenlemelerin bir an önce yapılmasını istedi.

bilvesile bizler de, bu kadın cinayetleri hakkında bilgi sahibi olduk. katillerin, çoğunlukla öldürülen kadınların yakın akrabaları veya ilişkide bulundukları erkekler olduğunu öğrendik mesela. kimimiz "eskiden bu kadar çok cinayet işlenmiyordu" dedik, kimimiz "eskiden de cinayetler vardı ama medyaya yansımıyordu" dedik. haberlerde cinayetlerin ayrıntılarını duydukça tüylerimiz diken diken oldu. erkeklerin kadınları öldürmek için kullandıkları yöntemler arasında bıçakla, taşla, sopayla döverek, baltayla, piknik tüpüyle, kristal vazoyla kafasını gözünü yararak, arabayla ezerek, sistematik psikolojik şiddet uygulayarak öldürmek gibi yöntemler vardı. başlıca sebep namustu. modern hayatın getirileri bizim toplumsal yapımıza uymuyordu. kadınlar özgürleştikçe boşanmaya daha rahat yöneliyorlardı.

biz bunları öğrenirken dışarılarda bir yerlerde, şehrin uzaklarında bir villada, genç bir kızın gövdesi testereyle ve bir baba oğul eliyle parçalarına ayrılıyordu. polis birkaç gün sonra cesedin parçalarını şehrin dört bir yanındaki çöp tanklarından topluyordu. kabus gibiydi her şey kabus.

bugün de öyle. her sabah bir kabusa uyanıyoruz. erkeklerin kadınları katletmesi bir türlü son bulmuyor. ben bu kitabı bu yüzden yazdım.

toplumca ne yapacağını bilmez haldeyiz. devlet de hükümet de elinden geleni yaptığını söylüyor. tüm ülkedeki camile-

rin imamları bu konuda vaaz veriyor, tüm karakollarda kadınların yaptığı başvuruların hassasiyetine özen gösterilmesine dikkat ediliyor, daha ne olsun(!)

kabus gibi bir kabusun içindeyiz. ülkede erkek şiddeti cirit atıyor. attığını vuruyor. kadınlar kah bir otobüs durağında, kah bir büfede, en çok da sokak ortasında kolayca öldürülebiliyor. erkekler ava çıkmış gibiler. herhangi bir sebep veya herhangi bir yöntemle saldırabiliyorlar. saldırının nereden nasıl ne zaman geleceği bilinemiyor. ülkenin her yanındaki morglar vücutları morluklar ve ekinozlarla dolu kadın cesetleriyle dolup taşıyor. dövülen kadınların karınlarında ölen bebeklerin vücutlarında da morluklar gözleniyor. gassallar kadın cesetlerini yıkarken ağlıyor. polis, devlet, din, politika, hiçkimse ama hiçkimse maalesef hiçbir şey yapamıyor. ben bu kitabı bu kabustan uyanmak, uyanabilmek için yazdım.

yıllar boyu bu meseleye kafa yoran biri olarak ortada bir kadınlık değil erkeklik sorunu olduğunu anlatabilmek için yazdım. erkekliğin bir tür delilik süreci olduğunu gösterebilmek için yazdım. bugün dünyayı dehb bozukluğu olan, hiperaktif çocuklar yönetiyor. ehil değiller. her kararları falso. dünyanın içine sıçtılar. delilikleriyle kadın cinsini ne idüğü belirsiz bir varlığa çevirdiler, çeviriyorlar ve çocuklarımızı öldürüyorlar. tarih önünde onları suçluyorum.

bazı kendini bilmezler de kadınlara "deli" diyor ya ben deliriyorum. her şey apaçık, ayan beyan ortada. deli olan erkekler. ben bu kitabı bunun için yazdım.

bir kadının neresinden başlanırsa başlansın kolayca öldürebileceğini gördüm. kolundan budundan, gelmişinden geçmişinden, şakasından gülüşünden, batılı yaşam tarzını ör-

nek aldığından, bakire(!) olmadığından, radyoda tüm sevenlere ve sevilenlere anonsuyla bir şarkı istettiği için, sinemaya gittiği için, pantolon giydiği için, dondurmayı yalayarak yediği için, kaşından, gözünden, bakışından... ben bu kitabı bunun için yazdım.

kadın cinayetleri hakkında söz almak, ayağa kalkmak, gerekirse tartışma yaratmak için yazdım ben bu kitabı. mesela "kadın cinayetleri" demek yerine "erkek cinayetleri" desek nasıl olur diye sormak için yazdım. ne de olsa erkek şiddetinin doğurduğu suçlar değil mi bunlar?

ben bu kitapta kadın katillerinin kafasına girmeye çalıştım. bazıları beni bu öyküleri yayımlayarak sadece şiddeti çoğaltmakla itham edebilir. ancak yanılır! bir kere gerçeğe gözümüzü kırpmadan bakalım diye yazdım ben bu kitabı. katillerin, suçluların zihin yapısını anlamaya çalışmak zaten bütün dünyada kullanılan en sıradan polisiye yöntem.

"suçlu erkekler değil, asıl suçlu erk'tir... gücün, güçlünün cinsiyeti olmaz" diyor bazıları. inanmayın! gelin bir kaç bin yıldır erk'in kimin elinde oyuncağa döndüğünden bahsedelim. bu yüzden bakış açımı cinsiyetçi bulacaklara zerre itibar etmiyorum. ona buna bakmıyorum. tarih önünde erkekliğin yargılanmasını öneriyorum. gücün, erk'in bir kere de cinsiyetçi pencereden görünen ahvalini görelim diye yazdım ben bu kitabı.

emniyet birimlerinde, cinayet bürolarında "erkek cinayetleri masası" kurulsun diye yazdım ben bu kitabı. "erkek suçlu"ların psikolojisi üzerine çalışılsın diye. son on yılın kadın katili erkekleriyle söyleşiler yapılsın, onları bu cinayetlere sürükleyen nedenler konuşulsun diye.

türkiye'de ve dünyada büyük bir erkeklik krizi yaşandığının altını çizmek için yazdım ben bu kitabı. dünyamızı psikopat veya sosyopat olduğuna emin olduğumuz birtakım erkek siyasetçiler yönetiyor. hain, acımasız, vicdansız, ancak öldürerek tam hisseden, savaşarak eğlenebilen, silahlarıyla çüklerini birbirleriyle yarıştıran birtakım adamlar bunlar. ne kapitalizm, ne postmodernizm, ne sosyalizm, ne komünizm, ne de başka herhangi bir ideloji, erkeklik ideolojisinden bağımsız düşünülebilir. erkeklik canavarının dünyayı getirdiği durum ortada. doğal felaketlerin her an hangimizin hayatını alt üst edeceğini bilemediğimiz, bastığımız yerden emin olamadığımız, terörün savaşın kol gezdiği, açların mültecilerin kıyılara vura vura öldüğü bu dünyada yakında yiyecek de bitecek. olan yine kadınlarla çocuklara olacak.

işbu sebeplerden oturup yazdım ben bu kitabı. bu cinayetleri kanıksamayalım diye, ölen kadınların son çığlıkları kulaklarımızda kalsın diye, annesiz büyümek zorunda kalan çocuklar çoğalmasın diye yazdım.

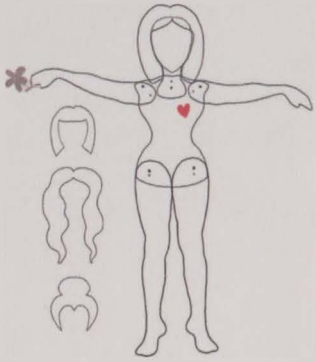
bir de önerim olacak. hani ülkemizde 23 nisan çocuk bayramlarında bir gelenek vardır. il ilçe mevki makam sahipleri, belediye başkanları, cumhurbaşkanları koltuklarını bir saatliğine veya bir günlüğüne çocuklara bırakırlar. onlar da projelerini açıklarlar ya, ben de buradan sesleniyorum.

"ey erkekler, mevki makam ve koltuklarınızı derhal en yakınınızdaki kadına terk ediniz. eğitimli eğitimsiz, donanımlı donanımsız diye ayırt etmeyiniz. dünyadaki tüm hükümetlerin başkanları, en büyük şirketlerin ceo'ları ve tüm güç kontrol merkezlerindekiler yerlerinizi kadınlara derhal bıra-

kın. Bir günlüğüne. iddia ediyorum ki kadınların en cahili, erkeklerin en cahilinden, daha az cahildir."

düşünsenize kadınlar yüzlerce yıldır geliştirmek zorunda kaldıkları iletişim diplomasileriyle dünyayı hasret kaldığı düzene kavuşturamaz mı? önce şöyle dünyanın bir ucundan diğer ucuna sıkı bir temizlik operasyonu yaparlar herhalde. okyanuslarda biriken çöp dağlarına girişeceklerinden, çocukların temiz hava soluyup temiz su içmesi için gereken her ne ise yerine getireceklerinden eminim. mesela ben türkiye'yi kadınlar yönetse kürt türk, alevi sünni, kıbrıs, ermeni, rum, kuzey akdeniz sahası, yunan sahanlığı, suriye bataği gibi meselelerin anında hallolacağına inanıyorum. bu kitabı bunun için yazdım.

Bir kadını öldürmeden önceki birkaç saat içinde yemek yemeyin. Aranızda, öldüreceği kadının pişirdiği yemeği yiyenler var ki, siz onlardan olmayın. Midenize fesadı sokmayın. Gazlı içeceklerin kıyısından geçmeyin. Mazallah geğirirsiniz. Zihniniz dağılır. Elinize yüzünüze kan bulaşır. Hatta ve muhtemeldir ki kusabilirsiniz. İz bırakmamak için kusmayın.

Hatice Meryem felaketten bir çığlık yaratıyor. Güya kınansa da, "olağan" sayılanın korkunçluğunu, "olağanlığın" vahametini hepimizin yüzüne vuruyor. O "olağanlığın" karanlığına bakma cesaretiyle...

Bir Kadını Öldürmeye Nereden Başlamalı? katilin portresini çiziyor: Genç, yaşlı, *erkek*, zengin, fakir, *erkek*, iyi, kötü, *erkek*, evli, bekâr, *erkek*, taşralı, kentli, *erkek*, başarılı, işsiz, *erkek*, uyumlu, asabi, *erkek*, okumuş, ilkokul terk, *erkek*, bizim oralı, yabancı, *erkek*, akraba, komşumuz, *erkek*.

THG
0636253
RLN

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-2756-2
9 789750 527562
KDV'DEN MUAFTIR